ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்

திருக்குறுந்தாண்டகமும்—

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியவை

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது

திருநக்ஷத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக

வெளியிடப்பட்டன.

— மூன்றும் பதிப்பு —

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிராஞ்சில் அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம்:

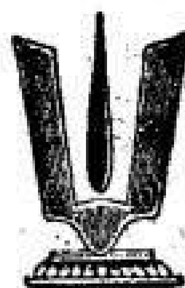
க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

விலை ரூ. 2—0—0

துன்முகி௵ வைகாசி விசாகம்

1956

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்குறுந்தாண்டகம்.

திருக்குறுந்தாண்டகமென்னும் இத் திவ்யப்ரபந்தமானது இந்த வுலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் ப்ரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றாகும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என்பன ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களாம்.] ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் இரண்டாவது ஆயிரத்தில் இரண்டாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

"வென்றியேவேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கணார் கலவியே கருதி, நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்" என்றும் "சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத் தாழ்ந்தேன்" என்றும் தாமே அருளிச்செய்தபடி விஷயப்ரவணராய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார் தம்மை எம்பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி 'விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டித் திருத்தமுடியாது; நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்' என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு "வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணாது அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்னும்படி அவகாஹித்தார்.

இவர் இப்படி தன்பக்கல் அவகாஹிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் 'இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற் போலல்லாமல் ஸம்பந்தவுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப் பிறந்ததாகவேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழியினும் ஒழியும்' என்றெண்ணி எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவதான திருமந்திரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்குணங்களையும் திருமந்த்ரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்யதேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க அவரும் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி எம்பெருமானுகந்தருளின இடமே பரமப்ராப்யமென்று அநுபவித்தார். இங்ஙனம் அநுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வநுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுகைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோகவேணுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்கும்படி அதனுடைய தன்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் அஞ்சி நடுங்கி 'மாற்றமுள' என்னுந் திருமொழியிலே "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போல்" "காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போல்" "பாம்போடொரு கூரை

யிலே பயின்றாற்போல்" "இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே" என்று தமது அச்சத்திற்குப் பல வற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினர்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி "பணியாயெனக் குய்யும்வகை பரஞ்சோதி!" என்றும் "அந்தோ வடியேற்கருளா யுன்னருளே" என்றும் சொல்லி வேண்டின விடத்தும், சிறுகுழந்தைகள் பசி பசியென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப் போலே எம்பெருமான் இவர்க்கு முற்றமுதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக்குமளவும் நாம் முகங் காட்டுவோமல்லோம் என்று உதாஸீநனாயிருக்க, ஒருக்ஷணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார், மிகுந்த தாஹங்கொண்டவர்கள் நீரிலே விழுந்து நீரைக் குடிப்பதும் நீரைவாரி மேலே யிறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே அப்பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் நெஞ்சாலே நினைத்தும் தரிக்கப்பார்க்கிறார்—திருக்குறுந்தாண்டகமென்னும் இத்திவ்வியப் பிரபந்தத்திலே.

தாண்டகம் என்பது தமிழில் ஓர்வகைப் பிரபந்தம். இது, அறுசீர்கொண்ட அளவொத்த அடிகள் நான்கினலாவது, எண்சீர்கொண்ட அளவொத்த அடிகள் நான்கினலாவது இஷ்ட தேவதையைப் புகழ்ந்துபாடும் பிரபந்தமாம். அறுசீர் கொண்டது குறுந்தாண்டகமென்றும் எண்சீர்கொண்டது நெடுந்தாண்டகமென்றும் வழங்கப்படும்.

> "மூவிரண்டேனு மிருநான்கேனும், சீர்வகை நாட்டிச் செய்யுளினடைவர், கடவுளர்ப் புகழ்வன தாண்டகம் அவற்றுள், அறுசீர்குறியது, நெடிய தெண் சீராம், அறுசீரெண்சீரடிநான்கொத்தங் கிறுவது தாண்டக மிருமுச் சீரடி குறியது, நெடியதிருநாற்சீரே"

எனப் பன்னிருபாட்டியலில் தாண்டக வகைக்கு இலக்கணமுரைத்தது காண்க.

குறுந்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் மெய்யெழுத்து முட்படப் பதினைந்தெழுத்துக்குக் குறையாமலும் இருபத்தாறெழுத்துக்கு மேற்படாமலுமிருத்தல் வேண்டும். நெடுந்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் இருபத்தாறெழுத்துக்கு மேற்பட்டே யிருத்தல் வேண்டும் என்கிற நியதியுமுண்டு.

சைவப் பிரபந்தங்களுள் குறுந்தாண்டகங் காண்பது அருமையாயினும் நெடுந்தாண்டகம் விசேஷமாகக் காணக் கிடைக்கும். ... . *

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருக்குறுந்தாண்டகம்.

[ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது]

நிதியினைப்பவளத்தூணை நெறிமையால்நினையவல்லார் *
கதியினைக்கஞ்சன்மாளக்கண்டுமுன்னண்டமாளும் *
மதியினைமாலைவாழ்த்தி வணங்கியென்மனத்துவந்த *
விதியினைக்கண்டுகொண்ட தொண்டனேன்விடுகிலேனே. 1

நிதியினை	(அன்பர்கட்கு) நிதிபோன்றவனும்	மாலை	அடியார் திறத்தில் வியாமோஹமே வடிவெடுத்தவனும்
பவளம் தூணை	பவளம்போல் இனியனும் தூண்போல் தாரகனும்	வாழ்த்தி வணங்கி என் மனத்து வந்த விதியினை	நான் வாழ்த்தி வணங்கும்படியாக என்னெஞ்சிலே வந்துநின்ற பாக்ய ஸ்வரூபியுமான எம்பெருமானை
நெறிமையால் நினைய வல்லார் கதியினை	ஒரு நெறிப்பட்டுச் சிந்திக்க வல்லவர்களுக்குப் பரமகதியாயிருப்பவனும்	கண்டு கொண்ட	ஸேவிக்கப்பெற்ற
முன்	முன்பு	தொண்டனேன்	அடியேன்
கஞ்சன் மாள கண்டு	கம்ஸன் முடிந்துபோம்படி செய்து	விடுகிலேன்	(இனி ஒருநாளும்) விடமாட்டேன்.
அண்டம் ஆளும்	உலகங்களை ரக்ஷித்தருளினவனும்		
மதியினை	(அடியவர்களை எப்போதும்) நினைத்துக்கொண்டேயிருப்பவனும்		

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பன்னியுரைத்து, என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்த இப்பெருமானை இனி நான் ஒருநாளும் விடமாட்டுகின்றிலேனென்கிறார்.

நிதியினை = புதைத்து வைக்கப்படும் பொருள் நிதியெனப்படும். “யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்” என்ற தைத்திரீய உபநிஷத்தினால் எம்பெருமான் நிதியாக அறியப்படுவன்; “வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதன்” என்பர் நம்மாழ்வாரும். நிலத்தினுள் புதைத்துவைத்து ஆளவேண்டியதாயிருக்கும் நாட்டிலுள்ள நிதி; எம்பெருமானாகிற நிதி அங்ஙனல்லாமல் நெஞ்சிலே புதைத்து ஆளத்தக்கதெனவாசி காண்க.

நிதியானது தன்னையுடையவர்களை இரவும் பகலுங் கண்ணுறங்கவொட்டாது; எந்த வேளையில் யார் கொள்ளை கொள்வரோவென்று துஞ்சாதிருப்பர் நிதியுடையார்; எம்பெருமானை யுடையவர்களுமப்படியே; “கண்ணாரக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பும் உறக்கமில்லை; கண்டாலும் *ஸதாபச்யந்தியாகையாலே உறக்கமில்லை.

நிதியுடையவன் மார்பு நெறிப்புன்; எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவர்களும் "எனக்காரும் நிகரில்லையே" "மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசையே" "எனக்கென்னினி வேண்டுவதே" "இல்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக்கெதிரே" என்று செருக்கிப் பேசுவர்கள்.

நிதிபடைத்தவனை உலகமெல்லாம் அநுவர்த்திக்கும்; எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவனையும் அப்படியே; "மைத்ரேய: பரிப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச" இத்யாதிகள் காண்க.

நிதியையிழந்தவன் கதறிக்கதறி யழுவன்; எம்பெருமானை யிழந்தவனுமப்படியே. ஸ்ரீராமபிரானென்கிற வைத்தமாநிதியை யிழந்த பரதாழ்வான் ஸபையிற் புரண்டு கதறியழுதானிறே. "தத் ச்ருத்வா பரதோ வாக்யம் சோகேநாபிபரிப்லுத:, விலலாப ஸபாமத்யே" என்றது காண்க. *பழுதே பல பகலும் போயினவென்று கதறியழுவர்கள். "இன்பத்தையிழந்த பாவியேனெனதாவி நில்லாதே" "எழில் கொள் நின் திருக்கண்ணிணை நோக்கந்தன்னையு மிழந்தேனிழந்தேனே" "உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கி யழுவன்" என்றிப்படியெல்லாம் கதறுவர்கள். "ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யாநவர்ஜிதே— தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணாம்."—எம்பெருமானுடைய சிந்தனையை யிழந்து ஒருகணப்பொழுது கழியப்பெற்றாலும், கள்வர் ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளைகொண்டால் எப்படி கதறியழக்கூடுமோ அப்படி கதறி யழவேணுமென்பர் அறிவுடையார்.

நிதியானது ஸித்தாஞ்ஜனமணிந்த சில பாக்யசாலிகளுக்கே கிடைக்கும்; எம்பெருமானும் பக்திஸித்தாஞ்ஜனம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் போன்ற சில பாக்யவான்களுக்கே. இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

பவளத்தூணை—தூணானது பலவற்றையும் தரித்துக்கொண்டிருந்து தன் கீழே ஒதுங்குவார்க்கு நிழல் கொடுக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸகலலோக யோக க்ஷேம துரந்தரனாய்த் தன்னடிச் சார்ந்தாரெல்லார்க்கும் தாபங்களைத் தணிக்குமவனா யிருத்தலால் தூண் என்றது. கல் தூணும் மரத்தூணும்போலல்லாமல் அனைவரும் மிகவிரும்பிப் பற்றத்தக்க தூண் என்பதற்காகப் பவளத்தூண் என்றது.

நெறிமையால் நினையவல்லார் கதியினை—மற்ற பொருள்களை நினைப்பதற்கும் எம்பெருமானை நினைப்பதற்கும் நெடுவாசியுண்டு; "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்துகும்" என்கிறபடியே எம்பெருமானைச் சிந்தித்தமாத்திரத்திலே *உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாங் கண்ணநீர் சோரகிற்கை ப்ராப்தமாகையாலே இவ்வண்ணமாக நினைத்தலே நெறிமையால் நினைத்தலாம்; அப்படி நினைப்பார்க்கு உபாயமாயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்க.

கஞ்சன்மாளக் கண்டுமுன் அண்டமாளும்—*சாதுசனத்தை நலியுங் கஞ்சன் உயிரோடிருக்குமளவும் எம்பெருமானுடைய ஆட்சி குன்றிநின்றமையால் அவனை உயிர்மாய்த்துத் தன்னுடைய ஜகத்ரக்ஷகத்வத்தை நிலை நிறுத்திக்கொண்டானென்கிறது. "நாட்டை ஈரக்கையாலே தடவிக் கம்ஸனால்பட்ட நோவுதீர ரக்ஷித்து" என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் நோக்கத்தக்கது.

மதியினை—மதியென்பது வடசொல்; புத்தியென்று பெயர். "எய்ப்பென்னை வந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேனரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே!" என்றும் "அம்டத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நாம் ப்ராக்ஷயிருக்கும்போது எம்பெருமானைச் சிந்தித்துவைத்தால் பிறகு நாம் சிந்திக்கப்பெறாத குறைதீர அவன்றானே நம்மைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவனென்றவாறு.

புத்திக்கு வாசகமான மதி யென்னுஞ் சொல் இவ்வளவு அர்த்தத்தைத் தருவது லக்ஷணையால். புத்தியின் காரியமாகிய நினைத்தலைத் தானே செய்பவனென்றபடி.

மாலை—மால் என்னுஞ்சொல் பெருமையுள்ளவன், கருநிறமுள்ளவன், (அடியாரிடத்தில்) வியாமோஹமுள்ளவன் என்ற பல பொருள்களைக் கொண்டது. "ஆசாலேசமுடையார் பக்கல் வ்யாமுக்தனாயிருக்குமவனை" என்பது வியாக்கியான வாக்கியம். அடியார்க்கு எத்தனை உபகாரங்கள் செய்திருந்தாலும் ஒன்றுஞ் செய்திலனாகவே தன்னை நினைத்துக்கொண்டு 'என் செய்வோம், என் செய்வோம்' என்றே பாரிப்புக் கொண்டிருக்கையாய்த்து எம்பெருமானுடைய வியாமோஹத்தின் பரிசு.

வாழ்த்திவணங்கி என்மனத்துவந்த விதியினை—'வணங்கி' என்றதை எச்சத் திரிபாகக் கொள்க: வணங்க என்றபடி; நான்வாழ்த்தி வணங்கும்படியாக என் மனத்தே வந்து சேர்ந்தவிதியை என்றவாறு. அன்றியே, "என்மனத்து வந்த விதியினை வாழ்த்தி வணங்கி விடுகிலேன்" என்று அந்வயிக்கவுமாம். விதி யென்னும் வடசொல் அமரகோசத்தின்படி பாக்கியத்தைச் சொல்லும். தம்முடைய பாக்கியமே எம்பெருமானாக வடிவெடுத்ததென்கிறார். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை இன்று காணப்பெற்ற அடியேன் இனி விடமாட்டேனென்றாராயிற்று. ... *

காற்றினைப்புனலைத்தீயைக் கடிமதிளிலங்கைசெற்ற
ஏற்றினை * இமயமேய எழில்மணித் திரளை * இன்ப
வாற்றினையமுதந்தன்னை அவுணனாருயிரையுண்ட
கூற்றினை * குணங்கொண் டுள்ளம்! கூறுநீகூறுமாறே. 2

காற்றினை புனலை தீயை	காற்று நீர் தீ முதலான பஞ்சபூதமயமான ஜகத்தை சரீரமாக வுடையவனும்
கடி மதிள் இலங்கை செற்ற ஏற்றினை	அரணாகப்போரும்படியான மதிளை யுடைத்தான இலங்காபுரியை முடித்த காளை போன்றவனும்
இமயம் மேய	இமயமலையில் (திருப்பிரிதியிலே) பொருந்தி வாழ்கிறவனும்
எழில் மணி திரளை	அழகிய மணித்திரள் போன்றவனும்
இன்பம் ஆற்றினை	(வடிவெடுத்த) ஆனந்த வெள்ளமாயிருப்பவனும்
அமுதம் தன்னை	போனவுயிரை மீட்கவல்ல அமுதம்போன்றவனும்
அவுணன்	(இரணியனென்னும்) அசுரனுடைய
ஆர் உயிரை உண்ட	அருமையான உயிரை கவர்ந்த
கூற்றினை	ம்ருத்யுவுமான எம்பெருமானை
உள்ளம்	நெஞ்சே!
குணம் கொண்டு	திருக்குணங்களை முன்னிட்டு
கூறு	அநுஸந்திக்கப்பார்; (என்று தாம் சொன்னதும் அப்படியே அநுஸந்தித்த நெஞ்சை நோக்கி)
நீ கூறும் ஆறே	நீ அநுஸந்தித்த விதம் என்னே! (என்று ஈடுபடுகிறபடி.)

* * *—தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றார்; நெஞ்சே; எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அநுஸந்திக்கப்பார் என்றார்; அப்படியே அது அநுஸந்திக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு 'நெஞ்சே! நீ அநுஸந்திக்கும் விதம் என்னே!' என்று ஈடுபடுகிறார்.

காற்றினைப்புனலைத் தீயை—பஞ்ச பூதங்களில் மூன்று பூதங்களைச் சொன்னது மற்ற பூமியும் ஆகாசமுமாகிற இரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. பஞ்சபூதங்களின் காரியமாகிய உலகங்களைச் சொல்லிற்றாய், உலகங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ளவனென்றதாகிறது. சரீரத்தைச் சொல்லும்படியான சொற்கள் சரீரிபர்யந்தமாகச் சொல்லி நிற்குமென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கையென்றுணர்க.

கடிமதிளிலங்கைசெற்ற ஏற்றினை—பல மதிள்களை அரணாகக்கொண்டிருந்த இலங்காபுரியைச் சுடுகாடாக்கின மஹாவீரன் என்றவாறு.—"தீண்டாவழும்புஞ் செந்நீரும் சீயும் நரம்புஞ் செறிதசையும், வேண்டாநாற்றமிகு முடல்" என்று சொல்லப்படுகிற இந்த ப்ராக்ருதமான சரீரம் இலங்காபுரியாகக் கொள்ளத்தக்கது. அது கடலால் சூழப்பட்டிருக்கும்; இது ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினால் சூழப் பட்டிருக்கும். அது பத்துத் தலைகளையுடையனான ஒரு பிரபுவினால் ஆக்ரமிக்கப் பட்டிருந்தது; இது பத்து இந்திரியங்களாகிற தலைகளைக்கொண்ட மநஸ் ஸென்கிற ஒரு பிரபுவினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அதில் ஸீதாபிராட்டி தீனதசையை யடைந்திருந்தாள்; இதில் ஜீவாத்மா சிறைவைக்கப்பட்டு வருந்திக் கிடக்கிறான். அங்குச் சிறிய திருவடிவந்து ஸ்ரீராமகுணகீர்த்தநம்பண்ணி க்ரமேண சிறைவிடுத் ததுபோல, இங்கும் அத்திருவடியைப்போல் மஹாபண்டிதர்களான ஆசாரியர்கள் பகவத்குணங்களை உபதேசித்துச் சிறை விடுவிக்க முயல்வார்கள். முடிவில் எம் பெருமானால் அவ்விலங்கை அழிந்ததுபோல இந்த ப்ராக்ருதசரீரமும் எம்பெருமா னருளால் தொலையும் என்றுணர்க.

இமயமேய எழில்மணித்திரளை—இமயம் என்று பொன்னுக்குப் பெயருண்டாத லால் அப்பொருளும் இங்குக் கொள்ளக்கூடியதே; அப்போது மேற்பதத்தை 'ஏய்' என்று பிரித்து, பொன்போலப் புகர்கொண்டவனென்று உரைத்துக் கொள்க. அன்றியே, "எண்கையான் இமயத்துள்ளான்" என்றவிடத்துப் போல, இமய மலையின்கணுள்ள திருப்பிரிதியில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனென்னவுமாம். "ஏலநாறுதண்தடம் பொழிலிடம்பெற விருந்த நல்லிமயத்துள்.........பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே!" என்றது காண்க. அழகிய நீல ரத்னங்களைக் குவித்து வைத்தாற்போல் இனியனாயிருப்பவனென்கிறது எழில் மணித்திரளை யென்றதனால்.

இன்பவாற்றினை—ஆனந்தவெள்ளமே வடிவெடுத்திருப்பவன். விடாய்த்தவர் களின் விடாயையெல்லாம் தீர்க்கும் ஆறு; எம்பெருமான் தாபத்ரயத்தையும் தணிப்பன். குளம் முதலானவை இருந்தவிடத்தே யிருந்து உதவும்; ஆறு அங்ஙனல்லாமல் வேண்டினவிடத்தே திறந்துபாய்ச்சி விளைவித்துக் கொள்ளலாம் படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் அப்படியே. வேண்டுவார் வேண்டுமிடங்களிலே யெழுந்தருளிக் காதல் கடல்புரைய விளைவிப்பன்.

அமுதந்தன்னை—அன்பர்கட்கு ஆராவமுதமாயிருப்பவன். கடலில் தோன்றிய உப்புச்சாறாகிற அமுதம் வாய்கொண்டு பருகலாயிருக்கும்; இவ்வாராவமுதம் கண்கொண்டு பருகத்தக்கது. "ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி" என்றது காண்க.

அவுணனுருயிரையுண்ட கூற்றினை—கீழ்ச் சொன்னபடியே அமுதமாயிருக்குந் தன்மை அன்பர்களின் திறத்தேயத்தனை; பிரதிகூலர் திறத்திலோ வென்னில் ம்ருத்யுவாயிருப்பன்; ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குப் பரமபோக்யமான அமுதமாயிருந்த வன் தானே இரணியனுக்குக் கூற்றமாயிருந்தானிறே. அவுணர் என்று அசுர வர்க்கத்தை யெல்லாம் சொல்லிற்றாகக்கொண்டு உரைத்தலுமாம். கூற்று— உடலையும் உயிரையும் வேறு கூறாக்குபவன் என்று யமனுக்குக் காரணப்பெயர்.

உள்ளம்—அண்மைவிளி; உள்ளமே! என்றபடி. "உள்ளம்! குணங்கொண்டு நீ கூறு" என்று அருளிச்செய்தவுடனே "நீ கூறுமாறே!" என்று ஈடுபட்டு அருளிச் செய்திருத்தலால், இடையில் திருவுள்ளத்தில் ஒரு விலக்ஷணமான அநு ஸந்தானம் சென்றமை தோன்றும். "உள்ளம்! குணங்கொண்டு நீ கூறுமாறு கூறு" என்று ஒரு வாக்கியமாகவே அந்வயித்து, 'நெஞ்சமே! எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை உனக்கு அநுஸந்திக்கத் தெரிந்தவகையிலே அநுஸந்தானம் செய்' என்று உரைக்கலாமாயினும் அது அத்துணைச் சிறவாது. ... 2

பாயிரும்பரவைதன்னுள் பருவரைதிரித்து* வானோர்க்
காயிருந்தமுதங்கொண்ட அப்பனையெம்பிரானை*
வேயிருஞ்சோலைசூழ்ந்து விரிகதிரிரியநின்ற*
மாயிருஞ்சோலைமேய மைந்தனைவணங்கினேனே. 3

பாய் இரு பரவை தன்னுள்	பரந்து ஆழ்ந்த திருப்பாற்கடலிலே	இரு	மிகப்பெரிய
பரு வரை	பெரியதான (மந்தர) மலையை	வேய் சோலை சூழ்ந்து	மூங்கிற்சோலைகளாலே சூழப்பட்டு (அதனால்)
திரித்து	சுழலச் செய்து [கடல் கடைந்து]	விரி கதிர் இரிய நின்ற	ஸூர்யன் கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி யிருக்கப்பெற்ற
வானோர்க்கு ஆய் இருந்து	தேவர்களுக்குப் பக்ஷபாதியாயிருந்து	மா இருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே
அமுதம் கொண்ட	அமுதமெடுத்துக் கொடுத்தருளின	மேய	நித்யவாஸம் செய்தருள்கிற
அப்பனை	உபகாரகனும்	மைந்தனை	மிடுக்கனுமான ஸர்வேச்வரனை
எம்பிரானை	எமக்கு ஸ்வாமியானவனும்	வணங்கினேன்	வணங்கப்பெற்றேன்.

***—தன்னை விரும்பாமல் பிரயோஜநாந்தரத்தையே விரும்பி அகன்று போக நினைப்பார்க்கும் திருமேனி நோவக் காரியஞ் செய்தருள்பவனாயிரா நின்றான் எம்பெருமான்; விபவாவதாரங்களிலே இழந்தார்க்கும் உதவுதற்காகத் திருமாலிருஞ்சோலை மலை முதலிய திருப்பதிகளிலே கோயில் கொண்டிரா நின்றான்; அன்னவனை வணங்கியுய்ந்தேனென்கிறார்.

கடல்கடையும்போது மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டிக் கடைந்தனனாதலால் 'பருவரைதிரித்து' எனப்பட்டது. எம்பெருமான் அவாப்தஸமஸ்த காமனாகையாலே அவன் செய்தருளுங் காரியமெல்லாம் பிறர்க்காகவே யிருக்கும்; நிலா தென்றல் சந்தனம் முதலிய பொருள்கள் பிறர்க்கு உபயோகப்படுவதற்கென்றே யிருப்பது போலவே எம்பிரானுமிருப்பனென்பது விளங்க வானோர்க்காயிருந்து என்றது. "அமுதம் தந்த" என்னவேண்டியிருக்க கொண்ட என்றது—எம்பெருமானது நினைவாலென்க. கடல்கடைந்து அமுதமெடுத்தது அவர்களுக்காக வல்லாமல் தன் பேறாக நினைத்திருந்ததனால்.

விரிகதிர் இரியநின்ற=ஸூர்ய கிரணங்கள் உள்ளே புகவொண்ணாமல் நிழல் செய்திருக்கையைச் சொன்னபடி. 3

கேட்கயானுற்றதுண்டு கேழலாயுலகங்கொண்ட*
பூக்கெழுவண்ணனாரைப் போதரக்கனவிற்கண்டு*
வாக்கினாற்கருமந்தன்னால் மனத்தினாற்சிரத்தைதன்னால்*
வேட்கைமீதூரவாங்கி விழுங்கினேற்கினியவாறே. 4

யான் கேட்க உற்றது உண்டு	அடியேன் (ஒரு விஷயம்) கேட்கவேண்டியதுண்டு; (மறுமாற்றமருளிச் செய்யவேணும்,)	வாக்கினால் கருமம் தன்னால் மனத்தினால்	மனமொழி மெய்களாகிற மூன்று கரணங்களாலும்.
கேழல் ஆய்	வராஹரூபியாகி	சிரத்தை தன்னால்	சிரத்தையோடு
உலகம் கொண்ட	பூமியைக் கோட்டில் எடுத்துக்கொண்டேறின	வேட்கை மீதூர	ஆசைமிக
பூ கெழு வண்ணனாரை	பூப்போன்ற மெல்லிய வடிவுடையரான பெருமானை	வாங்கி விழுங்கினேற்கு	பிடித்து அநுபவித்தவெனக்கு
கனவில் போதர கண்டு	கனவில் எழுந்தருளக் கண்டு	இனிய ஆறே	போக்யமாயிருக்கிறவிதம் என்னே!

***—எம்பெருமானை ஒரு கேள்விகேட்கிறேனென்கிறார் சமத்காரமாக. மஹா வராஹமூர்த்தியாகத் திருவவதரித்துப் பூமியை எயிற்றிற்கொணர்ந்த எம்பெருமான் கனவிலெழுந்தருளிக் காட்சிதந்தவாறே அப்பெருமானை மனமொழி மெய்களால் அன்போடு பிடித்து விழுங்கிவிட்டேன்; விஷயாந்தரங்களை யநுபவித்து ரஸித்துப்போந்த எனக்கு இவ்விஷயம் பரமரஸ்யமாயிருந்தது; இப்படியிருந்ததற்குக் காரணமருளிச் செய்யவேணுமென்று கேட்கிறேனென்கிறார்.

கேட்க யானுற்றதுண்டு—நம்மாழ்வார் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலே எம்பெருமானை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறார்; பெரிய திருவந்தாதியில் "அருகுஞ்சுவடுந் தெரிவுணரோம், அன்பேபெருகும் மிக இதுவென் பேசீர்" என்றும், "புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீயென் செவியின்வழி புகுந்தென்னுள்ளாய், அவிவின்றி யான் பெரியன் நீ பெரியை யென்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியா யுள்ளு" என்றும், திருவாய்மொழியில் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தாய், அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென் செய்வான்?, குன்றென்னத் திகழ்மாடங்கள் சூழ் திருப்பேரான், ஒன்றெனக்கருள் செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே" என்றும் இங்ஙனே சில கேள்விகள் கேட்டார்; அவற்றுக்கு எம்பெருமான் ஒரு மாற்றமும் அருளிச்செய்திலன்: அப்படிப்பட்டவன் இவ்வாழ்வாருடைய கேள்விக்குமாத்திரம் மறுமொழி கூறப்புகுகிறானோ? மாட்டானென்றே இவர் அறிந்துவைத்தும், நசையாலே கேட்கிறாராயிற்று. 'உன்னையநுபவித்த எனக்கு நீ பரமபோக்யனாயிருக்கின்றாயே, இதற்கு என்ன காரணம் சொல்லு' என்று கேட்கிற இவரது கேள்விக்கு ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான்றானும் என்ன மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யக் கூடும்? இவர் கேட்கிற கேள்விக்குத்தான் அர்த்தமுண்டோ? "அண்ணிக்கு மமுதூறு மென்னாவுக்கே" என்று மதுரகவியாழ்வார் தம்முடைய ஆனந்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டதுபோல இவர் தாமும் கேள்வியென்னும் வியாஜத்தினால் தமது பரமாநந்தத்தையே ப்ரகாசிப்பித்துக் கொள்ளுகிறாரத்தனை என்று உணரக்கடவது. 'சர்க்கரையை நாக்கில் போட்டவுடனே தித்திக்கின்றதே, அதற்கு என்னகாரணம்?' என்று ஒருவர் கேட்டால் அக்கேள்விக்குக் கருத்து யாது?

ச்ரத்தா என்னும் வடசொல் சிரத்தை யெனத் திரிந்தது.

"பூக்கெழுவண்ணனாரை......வேட்கைமீதூர வாங்கி விழுங்கினேற் கினிய வாறே! (இதுவென் என்று) கேட்கயானுற்றதுண்டு" என்று அந்வயிப்பது. ... 4

இரும்பனன்றுண்டநீர்போல் எம்பெருமானுக்கு*என்றன்
அரும்பெறலன்புபுக்கிட்டு அடிமைபூண்டுய்ந்துபோனேன் *
வரும்புயல்வண்ணனாரை மருவியென்மனத்துவைத்து *
கரும்பினின்சாறுபோலப் பருகினேற்கினியவாறே. 5

இரும்பு	இரும்பானது		(அன்றியும்)
அனன்று	பழுக்கக் காய்ந்து	வரும்	(அடியார் இருக்குமிடந்தேடி) வருகின்ற
உண்ட நீர் போல்	(அக்காய்ச்சலடங்கும்படி) உட்கொண்ட ஜலம்போலே	புயல் வண்ணனாரை	மேகவண்ணனான அப்பெருமானை
எம்பெருமானுக்கு	எம்பெருமான் திறத்திலே	மருவி	கிட்டி
என் தன்	என்னுடைய	என் மனத்து வைத்து	என்னெஞ்சிலே பொருந்த வைத்து
அரு பெறல் அன்பு புக்கிட்டு	பெறுதற்கரிதான அன்பைச் செலுத்தி	கரும்பின் இன் சாறுபோல	கரும்பினுடைய இனியரஸம் போலே
அடிமை பூண்டு	கைங்கரியம் பண்ணி	பருகினேற்கு	அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு
உய்ந்து போனேன்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன்;	இனிய ஆறே	போக்யமாயிருக்கிறபடி என்னே!.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள "கேட்கயானுற்றதுண்டு" என்ற வாக்யத்தை இப்பாட்டிலும் இயைத்துக்கொள்ளலாம். "தீர இரும்புண்ட நீரதுபோல என்னாருயிரையாரப்பருக, எனக்காராவமுதானாயே" என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தையே பெரும்பாலும் அடியொற்றி அருளிச்செய்வது இப்பாசுரம் என்க.

இரும்பானது அக்நியாலே மிகவும் காய்ச்சப்பட்டு அக்காய்ச்சலடங்க நீரைப் பருகுமாபோலே நானும் என்னுடைய தாபமடங்க பகவத்விஷயத்தில் அன்பாகிற தண்ணீரைப் பருகி, ப்ராப்தமான அவ்விஷயத்திலே அடிமைசெய்யப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தேனென்பன முன்னடிகள். தகாத விஷயங்களில் அன்பு உண்டாவதே ஸஹஜமாய், பகவத்விஷயத்தில் அன்பு உண்டாவது மேட்டுமடையாயிருத்தல் பற்றி அரும்பெறலன்பு எனப்பட்டது. நெருப்பிலே தாமரைபூத்தாலும் பூக்கும்; அஹங்காரப் பெரு நெருப்பிலே எம்பெருமான் விஷயமான அன்பு விளைவது மிகவுமரிது. 'அடிமைபூண்டு' என்றதனால் ஆத்மாவுக்கு அடிமையே ஆபரணமென்பது பெறப்படும்.

[வரும்புயல் வண்ணனுரை இத்யாதி.] இருந்தவிடத்தேயிருந்து வர்ஷித்து விடாய் கெடுக்கும் மேகம்போலன்றியே ஆங்காங்குச் சென்று வர்ஷித்து இன்பம் பயக்கும் மேகம்போலே அடியாருள்ளவிடங்களிலே சென்று ஈரக்கையாலே தடவி விடாய் தீர்க்குமவன் எம்பெருமான். அன்னவனை என் மனத்திலே பொருந்தவைத்துக் கருப்பஞ்சாறுபோலே பருகினேன்; பருகினமாத்திரத்திலே வாயாற்சொல்லவொண்ணாத இனிமையாயிருக்கின்றதே!; இதற்கென்ன காரணம்? தெரியவேணுமென்றாராயிற்று. 5

மூவரில்முதல்வனாய வொருவனை*உலகங்கொண்ட
கோவினைக்குடந்தைமேய குருமணித்திரளை*இன்பப்
பாவினைப்பச்சைத்தேனைப் பைம்பொன்னையமரர்சென்னிப்
பூவினை*புகழும்தொண்டர் என்சொல்லிப்புகழ்வர்தாமே ? 6

மூவரில் முதல்வன் ஆய ஒருவனை	த்ரி மூர்த்திகளுள் முதற் கடவுளாகிய அத்விதீயனும்	பச்சை தேனை	பசுந்தேன்போல நாவுக்கு இனியனும்
உலகம் கொண்ட கோவினை	(மாவலியிடத்தில்) உலகங்களை இரந்து பெற்ற ஸ்வாமியும்	பைம் பொன்னை	பசும்பொன்போல் விரும்பத்தக்கவனும்
குடந்தை மேய	திருக்குடந்தையில் நித்யவாஸம் செய்பவனும்	அமரர் சென்னி பூவினை	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைமேலணியும் பூவாயிருப்பவனுமான பெருமானை
குரு மணி திரளை	சிறந்த நீலரத்னக்குவியல் போன்றவனும்	புகழும் தொண்டர் தாம்	புகழ்கின்ற தொண்டர்கள்
இன்பம் பாவினை	இன்பந்தரும் பாட்டுக்களைப் போலே சுவைமிக்கவனும்	என் சொல்லி புகழ்வர்	எதைச்சொல்லிப் புகழ்வார்கள் ?

* * *—பகவத்விஷயத்தை அநுபவிக்கப் புகுமவர்கள் வாயாலே ஏதோ சில பாசுரங்களைச் சொல்லிப் புகழ்கின்றார்களே, என்ன பாசுரஞ் சொல்லிப் புகழ்வது!; பெருவெள்ளத்திலே புகுந்து முழுகுமவர்கள் குமிழ்நீருண்டு கிடக்குமத்தனைபோல, பகவத்விஷய ஸாகரத்திலும் அழுந்திக் கிடக்கலாமேயொழிய ஏதேனும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போமோ? என்கிறார்.

மூவரில் முதல்வனாயவொருவனை—ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவர்களென்றும் த்ரிமூர்த்திகளென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற அரி அயன் அரன் என்னுமிவர்தம்முள் முழுமுதற்கடவுளாயிருப்பவன். அன்றியே, இந்திரனைக்கூட்டி

மூவராக்கி அம்மூவர்களிற்காட்டிலும் முழுமுதற் கடவுளாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கூறுவர். "ஏகமேவ அத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலே ஒருவனென்றது.

உலகங்கொண்ட கோவினை—மூவர்க்கும் முதற்கடவுளாயிருந்தால் அவர்களுக்காக வேண்டிய காரியத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கவேணுமே; அவர்களுள் ஒருவனான இந்திரனுக்குக் காரியஞ்செய்து கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. மஹாபலி அபஹரித்த பூமியை மீட்டுக்கொடுத்தமை சொன்னபடி.

குடந்தைமேய குருமணித்திரளை—இன்னும் ஸம்ஸாரிகள் இடர்ப்பட்டாருண்டாகிலும் துவளலாகாதென்று அவர்கட்குக் கதியாகத் திருக்குடந்தையிலே படுக்கை பொருந்திப் பள்ளிகொள்ளும் நிலைமையை நோக்குங்கால் சிறந்த நீல ரத்னங்களைக் குவித்திருக்குமாபோலே புகர்த்து விளங்கும்படி. '𑌗𑍁𑌰𑍁' என்னும் வடசொல் குரு வென்று கிடக்கின்றது. சிறந்தவென்று பொருள்.

இன்பப்பாவினை—"அந்தமிழினின்பப் பாவினை" என்றார் குலசேகரப் பெருமாளும். அருளிச்செயல்போலே செவிக்குத் தித்திப்பவன் எம்பெருமான் என்றவாறு. பச்சைத்தேனை—செவிக்குமாத்திரமன்றியே நாவுக்கும் இனியனாயிருப்பவன்; நாள்பட்ட தேன்போலல்லாமல் அப்போதுண்டான தேன்போலே பரமபோக்யன். பைம்பொன்னை—உடம்புக்கு அணையலாம்படி விரும்பத்தக்கவனென்க. அமரர் சென்னிப்பூவினை—நித்யஸூரிகள் தலைமேற் புனைந்து கொண்டாடும் தத்துவம். "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம், நின் செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து......அம்மா வடியேன் வேண்டுவதீதே" என்று நாமெல்லாரும் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டிய பேறு சிலர்க்குக் கைவந்திருக்கிறதே யென்று தலைசீய்க்கிறார். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைப் புகழ்கின்ற தொண்டர்கள் என்சொல்லிப் புகழ்வரென்கிறார். இத்தால், தாம் பாசுரம் பேசுவதும் எம்பெருமானுடைய பெருமையின் எல்லையைக் கண்டன்று: போதுபோக்க வேண்டியத்தனை என்றதாம். ... 6

இம்மையைமறுமைதன்னை யெமக்குவீடாகிநின்ற*
மெய்ம்மையைவிரிந்தசோலை வியன்திருவரங்கமேய*
செம்மையைக்கருமைதன்னைத் திருமலையொருமையானை*
தன்மையைநினைவாரென்றன் தலைமிசைமன்னுவாரே. 7

எமக்கு	நமக்கு	செம்மையை கருமை தன்னை	(யுகபேதத்தாலே) செந்நிறத்தையும் கருநிறத்தையுங் கொண்டுள்ளவனும்
இம்மையை	இவ்வுலகத்து இன்பத்தைத் தருமவனும்	திருமலை	திருவேங்கடமலையிலே நின்றுகொண்டு
மறுமை தன்னை	பரலோகத்து இன்பத்தைத் தருமவனும்	ஒருமையானை	மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்) ஒருமைப்பட்டிருப்பவனுமான எம்பெருமானுடைய
வீடு ஆகி நின்ற மெய்ம்மையை	உண்மையான மோக்ஷப்ரயமாயிருப்பவனும்	தன்மையை	சீலத்தை
விரிந்த சோலை	பரந்தசோலைகளையுடைய தாய்	நினைவார்	நினைக்கவல்லவர்கள்
வியன்	ஆச்சரியமான	என் தன்	என்னுடைய
திரு அரங்கம்	ஸ்ரீரங்கத்திலே	தலை மிசை	தலையிலே
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனும்	மன்னுவார்	பொருந்தத்தக்கவர்கள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "அமரர் சென்னிப்பூவினை" என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! ஏன் குறைப்படுகிறீர்? உம்முடைய தலைக்கும் நாம் அணியாக வீற்றிருப்போம், தலையைக்காட்டும்' என்ன; என் தலைக்கு நீ

வேண்டா; உன் சீலத்தைச் சிந்தைசெய்யுந் தொண்டர்களே என் தலைமிசை மன்னுதற்கு உரியார் என்கிறார்போலும்.

இம்மையை மறுமைதன்னை—இஹலோக ஸுகம், பரலோகஸுகம் என்ற இரு வகையின்பத்தையும் அளிப்பவனென்றபடி. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைப் பற்றின ஞானவிகாஸம் பெற்றுக் களிப்பதே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் இம்மையின்பமாகும்; திருவனந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அந்தரங்க கைங்கரியம் பண்ணப்பெற்றுக் களிப்பதே மறுமையின்பமாகும்; ஆக, இஹலோகத்திலே தன்னைப்பற்றின ஞான விகாஸத்தையுண்டாக்கி இன்பம் பயந்தும், பரலோகத்திலே நித்ய கைங்கரியத்திலே மூட்டி இன்பம்பயந்தும் அடியார்களை வாழ்விப்பவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

எமக்குவீடாகிநின்ற மெய்ம்மையை—இங்கு வீடு என்றது இலக்கணையால் மோக்ஷோபாயத்தைச் சொன்னபடி. கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யங்களுக்கு ப்ராபகனாயிருப்பவனென்கை. அவ்வுபாயம் ஸுலபமானவிடத்தைப் பேசுகிறார் வியன் திருவரங்கமேய என்று.

செம்மையைக் கருமைதன்னை—எம்பெருமான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு நிறத்தைக்கொள்வன்; கிருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்களாய் சுத்தமான நிறத்தை உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்கட்காகப் பால் போன்ற நிறத்தைக்கொள்வன்; த்ரேதாயுகத்திலே சிவந்த நிறத்தைக்கொள்வன்; த்வாபர யுகத்திலே பசுமை நிறத்தைக்கொள்வன்; கலியுகத்தில் எந்த நிறங்கொண்டாலும் ஈடுபடுவாரில்லாமையாலே இயற்கையான நீல நிறத்தோடிருப்பன். (இது "பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை" என்ற திருச்சந்தவிருத்தப் பாசுரத்திலும் "நிகழ்ந்தாய் பால் பொன் பசுப்புக்கார்வண்ணம் நான்கும்" என்ற நான்முகன் திருவந்தாதிப் பாசுரத்திலும் திருமழிசைப்பிரானால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது.) இங்கு "செம்மையைக் கருமைதன்னை" என்று இரண்டு யுகங்களின் நிறத்தைச் சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

திருமலையொருமையானை="தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்றும் "கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத் தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருமலையிலே நின்று நித்யஸூரிகளுக்கும் நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்குமவனென்றவாறு. ஒருமையான்—ஒருமைப் பட்டிருப்பவன், பொதுவாயிருப்பவன். திருமலையானது நித்ய விபூதிக்கும் லீலா விபூதிக்கும் நடுநிலையென்பதாகத் திருவுள்ளம். இங்குள்ளார் சென்று பரத்வகுணத்தை அநுபவிப்பர்கள்; அங்குள்ளார் வந்து சீலகுணத்தை அநுபவிப்பர்கள்; ஆக இரு பாடர்க்கும் வைப்பாயிருப்பனென்க.

தன்மையை நினைவார்—கீழும் இரண்டாம் வேற்றுமையாய் இங்கும் இரண்டாம் வேற்றுமையாயிருந்தால் எங்ஙனே அந்வயிக்குமென்னில்; கீழவற்றை உருபுமயக்கமாகக் கொள்க; திருமலையொருமையானுடைய தன்மையை என்றவாறு. எம்பெருமானுடைய தன்மையாவது, அடியவர்களிட்ட வழக்காயிருக்குந் தன்மையென்க. அதனை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுமவர்கள் என்தலை மேலார் என்றாராயிற்று. 7

வானிடைப்புயலைமாலை வரையிடைப்பிரசமீன்ற *
தேனிடைக்கரும்பின்சாற்றைத் திருவினைமருவிவாழார் *
மானிடப்பிறவியந்தோ! மதிக்கிலர்கொள்க*தந்தம்
ஊனிடைக்குரம்பைவாழ்க்கைக்கு உறுதியேவேண்டினாரே. 8

வானிடைப் புயலை	ஆகாசத்திலே வாழ்கிற காளமேகம்போன்ற வடிவுடையவனும்
மாலை	(அடியார் திறத்தில்) வியாமோஹமுடையவனும்
வரையிடை	மலையிலே
பிரசம் ஈன்ற	தேனீக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட
தேன் இடை	தேனிலே மூளைத்த
கரும்பின்	கரும்பினுடைய
சாற்றை	சாறுபோலப் பரமபோக்யனும்
திருவினை	திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வனுமான எம்பெருமானை
மருவி	ஆச்ரயித்து
வாழார்	வாழமாட்டாதவர்கள்
மானிடம் பிறவி	(தாங்கள் மிக அருமையாக) மநுஷ்ய ஜன்மமெடுத்திருப்பதை
மதிக்கிலர்	எண்ணுகிறார்களில்லை;
அந்தோ	ஐயோ!
தம் தம்	தங்கள் தங்களுடைய
ஊனிடை குரம்பை வாழ்க்கைக்கு	மாம்ஸமயமான சரீரத்தில் வாழ்வதற்கு
உறுதியே	உறுதியையே
வேண்டினார்	விரும்புகின்றார்கள்;
கொள்க	(இதை நீங்கள்) அறிந்து வைப்பது.

* * *—ஸம்ஸாரிகள் தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொள்ள விருக்கிறார்களே யன்றி எம்பெருமானை மருவி வாழ்வாரில்லையே; என வருத்திப் பேசுகிறார்.

வானிடைப்புயலை—ஆகாசத்தினிடையே நீர்கொண்டெழுந்து வந்து தோற்று கிற காளமேகம்போன்ற வடிவழகையுடையவனை. வானிடை யென்று விசேஷித்த தற்குக் கருத்து என்னென்னில்; ஒரு ஆலம்பனமுமில்லாத ஆகாசத்தை மேகம் பற்றினாற்போலே புகலொன்றில்லாத தம்மை விஷயீகரித்தானென்றவாறு. அப்படி விஷயீகரிப்பதற்கு ஹேது ஏதென்ன 'மாலை' என்கிறார்; வியாமோஹமே வடிவெடுத்தவனாதலால் என்க.

[வரையிடைப் பிரசமீன்ற தேனிடைக் கரும்பின்சாற்றை] எம்பெருமானுடைய போக்யதை லோகவிலக்ஷணமென்று காட்டுதற்காக அபூர்வமானதொரு கரும்பை சிக்ஷிக்கிறார்; தண்ணீர் பாய்ச்சப்பெற்று வளர்கின்ற கரும்பின் சாறு போன்றவ னென்றால் சிறிதும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே 'வரையிடைப் பிரசமீன்ற தேனி டைக்கரும்பு' என்று புதிதாகவொரு வஸ்துவை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார். மலையிலே தேனீக்களாலே உண்டுபண்ணப்பட்ட தேனே விளைநீராக வளர்ந்த கரும்பு இருக்குமானால் அதன் சாறுபோன்றவனெம்பெருமான் என்றவாறு என்பது கருத்து. [திருவினை] 'திரு' என்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறவள் பிராட்டி யாகையாலே அவளைச் சொல்லுகிற சொல்லினால் இங்கு எம்பெருமானைச் சொன்னது திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வனென்றபடி. எல்லார்க்கும் மேன்மை யைத் தருமவளான பிராட்டிக்கும் தான் மேன்மை தருமவன் என்றவாறு.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை மருவி வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க, அந்தோ! அப்பெருமான்றானே வந்து மேல்விழச் செய்தேயும் விலக்கித் தள்ளுபவ ரான பாவிகளுண்டாவதே! என்று வெறுக்கிறார். [மானிடப்பிறவியந்தோ! மதிக்கிலர்.] உலகத்தில் பிரமஸ்ருஷ்டி பலவகைப்படும். பூச்சிகளும் புழுக்களும் பறவைகளும் மிருகங்களுமாகப் பிறத்தலே பெரும்பான்மையாகவுள்ளது; மானிடப் பிறவி பெறுதல் மிக அரிது. ஆனதுபற்றியே "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:" என்றது. அதுவென்? கோடிக் கணக்கான மனிதர்களும் உலகிற் காணப்படாநிற்க, மானி டப்பிறவி அரிதென்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்று பலர் கேட்கக்கூடும்; ரதன வியாபாரி வீதிகளில் குவியல் குவியலாக ரத்னங்கள் காணக்கிடைக்கின்ற மாத் திரத்தினால் 'அவை அரியவையல்ல, எளியவைதான்' என்று யாரேனும் சொல்லக் கூடுமோ? உலகத்திலுள்ள மானிடர்களெல்லோருடையவும் தொகைக்குறிப்பைக் கண்டுபிடித்து விடலாம்; ஒரு சிறு கிராமத்திலுள்ள அஃறிணையுயிர்களின் தொகை யைக் கண்டு பிடித்தல் சிறிதும் எளிதன்று என்பது குறிக்கொள்ளப்படுமேல்

*மானிடப்பிறவி அரிது' என்னுமிடம் தன்னடையே தெளிந்ததாகும். இப்படி அருமையான மானிடப்பிறவியைப் பெற்றவர்கள் அதற்குத் தக்கவாறு வர்த்திக்க வேண்டாவோ? உணவுகளையுண்டு வயிறு நிரப்புகை, விஷயபோகங்கள் செய்கை உறங்குகை முதலிய காரியங்களையே செய்வதற்கோ மானிடப்பிறவி படைத்தது? இக்காரியங்கள் பசுக்களுக்கும் மானிடர்க்கும் பொதுவாகையாலே இனி மானிடரென்கிற ஏற்றம் பெறவேண்டில் எம்பெருமானை மருவி வாழ்தலன்றோ வுரியது; அந்தோ! உலகர் இவ்விஷயத்தில் கருத்தூன்றாதே தங்கள் தங்கள் தேஹத்தைப் பூண் கட்டிக்கொள்ளவே தேடுகிறார்களத்தனையன்றி வாழ்ச்சிக்கு வழி தேடுவாராருமில்லையே யென்று உலகவியற்கைக்கு வயிறுபிடிக்கிறாராயிற்று.

"மானிடப் பிறவியந்தோ மதிக்கிலர்" என்பதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள்கூறுவர்; *தீண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சீயுநரம்பும் செறிதசையும் வேண்டாநாற்றம் மிகுமுடலாகிய மநுஷ்ய சரீரத்தைப் பெற்று வைத்தும் அந்தோ! திவ்யசரீரம் பெற்றுவிட்டதாக மார்பு நெறித்திருக்கின்றார்களே! என்று.

'குரம்பை' என்று குடிசைக்குப் பெயர்; தேஹமானது ஆத்மாவஸிக்குங் குடிசையாதல் அறிக. இவ்வுலகத்துப் பாமரர்கள் அநித்யமான தேஹம் வாடாமல் வதங்காமல் தளிர்த்திருந்தால் போதுமென்று பார்க்கிறார்களேயன்றி நித்யமான ஆத்மவஸ்து உஜ்ஜீவிக்கும் வழியைச் சிறிதும் நாடுகின்றார்களில்லையே என்பதாம். 8

உள்ளமோவொன்றில்நில்லாது ஓசையினெரிநின்றுண்ணும்*
கொள்ளிமேலெறும்புபோலக் குழையுமாலென்றனுள்ளம்*
தெள்ளியீர்! தேவர்க்கெல்லாம் தேவராயுலகங்கொண்ட
ஒள்ளியீர்! * உம்மையல்லா லெழுமையுந்துணையிலோமே. 9

உள்ளமோ	மனமோவென்னில்
ஒன்றில் நில்லாது	ஒரு விஷயத்திலும் பொருந்தி நிற்கிறதில்லை;
ஓசையின் எரி	ஓசையோடு கூடின அக்னியானது
நின்று உண்ணும்	கவ்விநின்று உண்ணப்பெற்ற
கொள்ளி மேல்	கொள்ளியில் அகப்பட்ட
எறும்பு போல	எறும்பு போலே
என்தன் உள்ளம்	எனது நெஞ்சானது
குழையும்	கைகின்றது;
ஆல்	அந்தோ!;

	(இப்படி யிருப்பதனால்)
தெள்ளியீர்	தெளிந்த ஸ்வபாவத்தை யுடையீராய்
தேவர்க்கு எல்லாம் தேவர் ஆய்	தேவாதிதேவனாயிருந்து வைத்து
உலகம் கொண்ட	(மாவலிபக்கல் மண் இரந்து கொண்ட
ஒள்ளியீர்	தேஜஸ்வியானவரே;
எழுமையும்	எந்த நிலைமையிலும்
உம்மை அல்லால்	தேவரீரைத் தவிர்த்து
துணை இலோம்	வேறு துணையற்றவர்களாயிருக்கின்றோம்.

* * *—நாட்டார் எக்கேடு கெட்டாலும் கெட்டுப்போகட்டும்; நானும் அவர்களிலொருவனாய்க் கெட்டுப்போகாதே மருவி வாழப்பெற்றேனே யென்று மகிழ்ந்து, எம்பெருமானையே துணையாகக் கொண்டிருக்கும் தமது அநந்யகதித்வத்தை வெளியிடுகிறார். என் உள்ளமானது ஜனனமரணங்களை நினைத்து உருகாநின்றது; இதற்கு நான் செய்துகொள்ளக்கூடிய பரிஹாரமொன்றுமில்லை; நீயே துணைநிற்கவேணும் என்று எம்பெருமானை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

உள்ளமோ ஒன்றில் நில்லாது—ஊர்வசீஸாலோக்யம் வேணுமென்று நாடடங்கலும் தவம்புரியாநிற்க, அந்த ஊர்வசிதானே அர்ஜுநனிடம் வந்து நின்று

'எனக்கு நீ நாயகனாகக் கடவை' என்ன; கையெடுத்துக்கும்பிட்டு 'மாதே! எனக்கு நீ தாய் முறையாகிறாய்; இந்த விருப்பம் உனக்குத் தகாது: கடக்கநில்' என்றான் அர்ஜுநன்; ஆகவே இவன் ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாகக் கொள்ளப்படுகிறான்; இப்படிப்பட்ட அர்ஜுநன் தானே கீதையில் கண்ணபிரானை நோக்கி "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண!" என்கிறான்; அவனே அவ்வார்த்தை சொல்லும்போது நாமெல்லாம் எந்த மூலைக்கு! என்கிறார்போலும். கெட்ட விஷயங்களையே பற்றினாலும் அவற்றிலாவது நெஞ்சு நிலைத்து நிற்கிறதோ; அதிலும் தோள்மாறுகின்றது; ஒன்றிலும் நிலைத்து நிற்பதில்லை; இப்படிப்பட்ட நெஞ்சைப் படைத்திருக்கையாலே நீக்கதுவின கொள்ளிக்கட்டையி லகப்பட்டுக் கொண்ட எறும்புபோலே துடியாநின்றேனென்கிறார். "உருவார் பிறவிக்களின்னம் புகப்பெய்து, திரிவாயென்று சிந்தித்தியென்றதற்கஞ்சி, இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்பேபோல் உருகாநிற்கு மென்னுள்ள மூழி முதல்வா!" என்ற பாசுரம் இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

எனக்குக் கலங்குகை இயற்கையானாப்போலே தேவரீர்க்குத் தெளிந்திருக்கை இயற்கையன்றோ வென்கிறார் தெள்ளியீர் என்ற விளியினால். ஒரு மேட்டைக்கொண்டு பள்ளத்தை நிரப்புமாபோலே தேவரீருடைய தெளிவைக்கொண்டு என்னுடைய கலக்கத்தைத் தொலைக்கவேணுமென்பது உட்கோள். [தேவர்க்கெல்லாம் தேவராய் உலகங்கொண்ட ஒள்ளியீர்] அடியவர்கட்குக் காரியம் செய்வதென்று வந்துவிட்டால் தேவரீருடைய பெருமேன்மையைச் சிறிதும் பார்ப்பதில்லையன்றோ? 'தேவாதி தேவனாகிய நானோ யாசகனாய்ச் செல்வேன்?' என்று இராய்க்காதே, 'எவ்விதத்தாலும் அடியாருடைய அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டுவதே நன்று' என்று திருவுள்ளம்பற்றினவரன்றோ தேவரீர்! அப்படி யாசகத் தொழில் செய்ததனால் உம்முடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஏதேனும் குறையுண்டாயிற்றோ? அதனால் மேன்மேலும் தேசு பொலியப் பெற்றீரன்றோ, இப்படிப்பட்ட ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தைத் தேவரீரிடத்திற் கண்டவர்கள் எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும் வேறொருவரைத் துணையாகக் கொள்வரோ? என்றாராயிற்று. 9

சித்தமும்செவ்வைநில்லா தென்செய்கேன்? தீவினையேன்*
பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்!
முத்தொளிமரதகமே! முழங்கொளிமுகில்வண்ணா!*என்
அத்த! நின்னடிமையல்லால் யாதுமொன்றறிகிலேனே. 10

சித்தமும்	நெஞ்சமும்
செவ்வை நில்லாது	தரித்து நிற்கமாட்டுகிறதில்லை;
தீ வினையேன்	மஹாபாபியான நான்
என் செய்கேன்	என்ன பண்ணுவேன்?
எந்தாய்	எம்பெருமானே!
பத்திமைக்கு	(அளவிறந்து பெருகிச் செல்லுகின்ற) பக்தியின் ஸ்தானத்திலே
அன்பு உடையேன் ஆவதே பணியாய்	(இப்படியான) அன்பை உடையேனும்படி செய்தருளவேணும்;

முத்து	முத்துப்போன்றவனே!
ஒளி மரதகமே	ஒளிபொருந்திய மரதகப் பச்சைபோன்றவனே!
முழங்கு ஒளி முகில் வண்ணா	கர்ஜிப்பதும் ஒளி பொருந்தியதுமான காளமேகம் போன்றவனே!
என் அத்த	என் நாயனே!
நின் அடிமை அல்லால்	உன்பக்கல் கைங்கரியம் தவிர
யாது ஒன்றும் அறிகிலேன்	வேறொன்றும் (புருஷார்த்தமாக) அறியமாட்டேன்.

* * *—ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமைக்கு அஞ்சி தேவரீருடைய திருவடிகளைப் பற்றினவளவேயோ? தாங்கவொண்ணாத பரமபக்தியுமுண்டாயிற்றே! என்கிறார்.

[சித்தமும் செவ்வை நில்லாது] கடலிலே நீந்தவேணுமென்று புகுந்து முதலடியில் தானே தெப்பத்தை இழக்குமாபோலே, அநுஸந்திக்கப்புகுந்து தரித்து நிற்க மாட்டாதே நெஞ்சு பறியுண்டதென்கிறார். "உருகுமால் நெஞ்சமுயிரின் பரமன்றிப், பெருகுமால் வேட்கையுமென்செய்கேன் தொண்டனேன்" என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே கதறுகிறார். பக்திபாரவச்யத்தாலே அநுபவிக்கப் போகாமல் நெஞ்சையிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் என்ன செய்வேனென்கிறார்.

[பத்திமைக்கு அன்புடையேனாவதே பணியாய்] ஜந்மதரித்ரனுக்கு அளவு கடந்த பசியுண்டானால் பசிக்குத் தக்கபடி உணவுகிடைக்கப் பெறுதொழியில் 'பசி மந்தித்துப் போவதற்கு மருந்து கொடுப்பாருண்டோ?' என்று விசாரிக்குமாபோலே ஆழ்வாரும் தம்முடைய பேராசைக்குத் தக்கபடி அநுபவிக்கப் பெறுமையாலே ஆசையை அளவுபடுத்தினால் போதுமென்கிறார். அளவுகடந்த ஆசைநிலைமைக்குப் பத்திமை யென்று பெயர்; ஓரளவிலே நிற்கிற ஆசைநிலைமைக்கு அன்பு என்று பெயர் என்பதாகக்கொள்க. இப்போது ஆழ்வாருடைய ஆசையின் நிலைமை எல்லைகடந்த அவஸ்தையிலே நிற்பதால் 'இப்படிப்பட்ட பத்திமையைக்கொண்டு என்னால் பாடாற்றப்போகவில்லை, இந்த நிலைமையை மாற்றி வெறும் அன்பு நிலைமையையே தந்திடாய்' என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார். "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்னுமாபோலே அளவு கடந்து செல்லுகின்ற ஆசைப் பெருக்கத்தைக் குறைத்து ஓரளவிலே அமைத்திடாய் என்கை. பசிக்குத்தக்க சோற்றையாவது இடு; அல்லது, பசியையாவது உள்ள சோற்றுக்குத் தகுதியாக அமைத்திடு என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறார். "கணபுரத்துப் பொன்மலை போல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னிவைதான் வாளா வெனக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர், மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே" என்ற பெரிய திருமடலும் இக்கருத்துப்பட நின்றமை உணர்க.

இங்ஙனே தமக்கு அளவுகடந்த பக்திப் பெருங்காதல் விளைவதற்கு அடி இன்னதென்கிறார் முத்தொளி மரதகமே; முழங்கொளி முகில்வண்ணா! என்ற விளியினால். முத்துப்போலே குளிர்ந்ததாயும் மரதகம்போலே சாமநிறத்ததாயு மிருக்கின்ற திருமேனியழகில் ஈடுபட்டதனால் இப்படிப்பட்ட பக்தியுண்டாயிற்றென்றவாறு.

வடிவழகிலே யீடுபடுமவர்கள் "தோள்கண்டார் தோளேகண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கை கண்டாருமஃதே" என்றாற்போல ஒவ்வொரு திவ்யாவயவத்திலும் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாயுருகி ஈடுபட்டிருக்குமத்தனையொழிய, தரித்துநின்று கைங்கரியம் பண்ண முடியாததாலும், தமக்குக் கைங்கரியம் பண்ணுவதிலேயே அதிகமான ஆவல் இருப்பதனாலும் "பத்திமைக்கு அன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்!" என்று வேண்டும்படியாயிற்றென்பதை ஈற்றடியினால் விளங்கக்காட்டினாராயிற்று. 10

தொண்டெல்லாம்பரவிநின்னைத் தொழுதடிபணியுமாறு
கண்டு*தான்கவலைதீர்ப்பா னாவதேபணியாயெந்தாய்!
அண்டமாயெண்டிசைக்கு மாதியாய்நீதியான*
பண்டமாம்பரமசோதி! நின்னையேபரவுவேனே. 11

எந்தாய் — எம்பெருமானே!
தொண்டு எல்லாம் — எல்லா வகையான அடிமைகளையும்
பரவி — (செய்யவேணும் செய்யவேணுமென்பதாக) வாயாரப்பேசி

நின்னை தொழுது	உன்னை வணங்கி
அடி பணியும் ஆறு கண்டு	திருவடிகளிலே பணிவிடை செய்யும்படிகளை மநோரதித்து
தான் கவலை தீர்ப்பான் ஆவதே	நான் மனக்கவலை தீர்த்துக் கொள்ள முடியுமோ?
பணியாய்	அருளிச்செய்யவேணும்;

அண்டம் ஆய்	அண்டங்களிலுள்ளாரெல்லார்க்கும் தலைவனாய்
எண் திசைக்கும் ஆதி ஆய்	எட்டுத் திசைகளிலுமுள்ள தேவதைகட்கும் காரணபூதனாய்
நீதி ஆன பண்டம் ஆம்	முறைமையான செல்வமாயிருப்பவனான
பரம சோதி	பரஞ்சோதியே!
நின்னையே	உன்னையே
பரவுவேன்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவேன்.

* * *—என்னுடைய மனத்துயரங்களை நானே தீர்த்துக் கொள்ளப்போமோ? நீயே அருள்புரியவேணுமென்று எம்பெருமானை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார்.

[தொண்டெல்லாம் பரவி.] "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்று நம்மாழ்வாரும், "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே—அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே" [இராமபிரானே! தேவரீர் பிராட்டியோடுகூட சித்ரகூடமலைச் சாரல்களிலே விஹாரம் செய்தருளுங் கால் கண்விழித்தபோதோடு கண்துயிலும் போதோடு வாசியற எந்நிலைமையிலும் அடியேன் எல்லாவகைப் பணிவிடைகளையும் செய்யப்போகிறேன்] என்று இளைய பெருமாளும் பாரித்துப் பேசினாப்போலே அடியேனும் எல்லாத் தொண்டுகளையும் செய்திடுவோமென்று பாரிப்புக்கொண்டு தேவரீரைத் திருவடி தொழவேணுமென்றும் மநோரதங்கொண்டிருக்குமளவால் என்னுடைய மனத்துன்பங்களை நான் போக்கிக்கொண்டேனாக வழியுண்டோ? தேவரீர் திறத்திலே கைங்கரியம் செய்வதோ, தேவரீர் திருவடிகளைத் தொழுது பணிந்து நிற்பதோ எல்லாம் தேவரீருடைய திவ்யஸங்கல்பத்தினால் நடைபெற வேண்டியவையேயன்றி எளியெனும்பனான நீசனேன் நினைத்தபடி எதுதான் ஆகும்? ஒன்றுமாகாது; என் கவலையை நானே தீர்த்துக்கொள்ளவல்லனோ? அல்லேன். தொண்டு செய்தலும் நின்னைத் தொழுதடிபணிதலும் தலைக்கட்டப்பெற்றால் கவலைதீரத் தட்டில்லை; அவை தலைக்கட்டுவது தேவரீருடைய ஸங்கல்பத்தாலாகுமத்தனையாதலால் அங்ஙனே தேவரீர் ஸங்கல்பித்தருளவேணுமென்று தேவரீரையே துதித்துப் பிரார்த்திக்கின்றேனென்கிறார். "பரந்த சிந்தையொன்றி நின்று நின்னபாதபங்கயம், நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே" என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தின் கருத்தை இங்குக் காண்க.

எண்டிசைக்கு மாதியாய்—அஷ்டதிக் பாலகர்களுக்கும் பாலகன் என்றபடி. நீதியானபண்டம்—பண்டமாவது தனம்; நீதியானபண்டமாவது, முறைமைப்படி ப்ராப்தமான தனம். "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையு மவரே யினியாவாரே" என்கிறபடியே எமக்கு ப்ராப்தமான செல்வம் தேவரீரே யென்றவாறு.

நின்னையே பரவுவேன்—என்னுடைய கவலைகளை நானே தீர்த்துக்கொள்ள முடியாதாகையால் நீயே தீர்க்கவேணுமென்று நின்னையே பரவுகின்றேனென்கை.

ஆவியையரங்கமாலை அழுக்குடம்பெச்சில்வாயால்*
தூய்மையில்தொண்டனேன்நான் சொல்லினேன்தொல்லைநாமம்*
பாவியேன்பிழைத்தவாறென் றஞ்சினேற்கஞ்சலென்று*
காவிபோல்வண்ணர்வந்து என்கண்ணுளேதோன்றினாரே. 12

ஆவியை	உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிராயிருப்பவனும்
அரங்கம் மாலை	திருவரங்கத்திலுள்ளவனுமான திருமாலை
அழுக்கு உடம்பு எச்சில் வாயால்	இவ்வழுக்குடம்பின் எச்சில் வாயினால்
தூய்மை இல் தொண்டனேன் நான்	அபரிசுத்தனும் கண்டவிடங்களில் தொண்டுபட்டவனுமான நான்
தொல்லை நாமம்	அநாதியான திருநாமங்களை
சொல்லினேன்	சொன்னேன் ;
பாவியேன் பிழைத்த ஆறு என்று அஞ்சினேற்கு	‘பாவியான நான் பிழை செய்த விதம் என்னே!’ என்று அநுதாபமுற்ற எனக்கு
அஞ்சல் என்று	அபயமளித்து
காவி போல் வண்ணர் வந்து	கருங்குவளை நிறத்தரான பெருமாள் வந்து
என் கண்ணுள்ளே தோன்றினார்	என் கண்களினுள்ளே ஸேவைஸாதித்தார்.

* * *—பரமபுருஷனை எம்பெருமானை மிகவும் அபரிசுத்தனான நான் எனது எச்சில் வாயால் ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணி ‘ஐயோ! இப்படி அபசாரப்பட்டோமே!’ என்று அஞ்சின என்னுடைய அச்சம் தீர அப்பெருமான் வந்து என் கண்ணுள்ளே தோன்றி அபயமளித்தானென்கிறார்.

ஆவியை—“ஒருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்” என்கிறபடியே அனைத்துலகுக்கும் பிராணனாயிருப்பவன் எம்பெருமான். இப்படிப்பட்டவனை யன்றோ என்னுடைய எச்சில்வாயில் கொண்டு கெடுத்தேனென்கை. [அரங்கமாலை] கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி நிற்கிற உயிர்போலன்றியே எல்லாருங் காணலாம்படி திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே காட்சிதந்து ஆச்ரிதர் பக்கலில் வியாமோஹமே வடிவெடுத்தவன் போலிருக்கிற எம்பெருமானையன்றோ நான் தூஷித்தேனென்கை. தூஷிக்கையாவது எச்சில் வாயிற் கொள்ளுகை. அதனைச்சொல்லுகிறார் அழுக்குடம்பெச்சில் வாயால் என்று. கண்டவர்களின் காலிலும் விழுந்து உடம்பு அழுக்காயிற்று; கண்டவர்களையும் தோத்திரம்பண்ணி வாய் எச்சிலாயிற்று. ‘ஐயோ! தப்பாக இவை செய்தோமே’ என்கிற அநுதாபமு மில்லாமையாலே தூய்மையற்ற தொண்டனுமயினேன். இப்படிப்பட்ட நான் இவ்வழுக்குடம்பிலமைந்த எச்சில் வாயினால் [சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்] ‘தொல்லை நாமம்’ என்றது—அநாதிகாலமாக நித்யஸூரிகள் முதலானார்க்கு ஜீவனமாயிருக்கின்ற திருநாமம் என்றபடி. பல பெரியோர்களுக்கு உதவும்படியான வஸ்துவை அநியாயமாக நான் வாய்வைத்துக் கெடுத்துவிட்டேனே! இனி அவர்கள் எங்ஙனே ஜீவிக்கப் போகிறார்கள்! என்று நைச்யாநுஸந்தானமாகப் பேசுகிறபடி.

தொல்லை நாமங்களை அழுக்குடம்பெச்சில் வாயால் நான் சொன்னது மாத்திரமன்றியே “நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின்” என்று நமர்களையும் சொல்லுவித்தன்றோ கெடுத்தேன்; ஆ ஆ! என்ன அபசாரப்பட்டோம்!, என்ன அபசாரப்பட்டோம்!! இனி நமக்கு உய்யும் வழியுண்டோ? என்று நான் அஞ்சினவளவிலே ‘ஆழ்வீர்! அஞ்சவேண்டா’ என்று வடிவழகைக் காட்டி மருந்தையிட்டுப் பொருந்தவிட்டான் எம்பெருமான் என்றாராயிற்று. 12

இரும்பனன்றுண்டநீரும் போதரும்கொள்க*என்றன்
அரும்பிணிபாவமெல்லா மகன்றனவென்னைவிட்டு*
சுரும்பமர்சோலைசூழ்ந்த அரங்கமாகோயில்கொண்ட*
கரும்பினைக்கண்டுகொண்டு என்கண்ணிணைகளிக்குமாறே. 13

இரும்பு	இரும்பானது
அன்று	பழுக்கக் காய்ச்சப்பெற்று
உண்ட	உட்கொண்ட
நீரும்	ஜலமும்
போதரும்	வெளியிலே வந்துவிடும் ;
கொள்க	(இதை) உறுதியாக நினையுங்கோள் ;
	(ஏனென்றால்)
என் தன்	என்னுடையவையாய்
அரு	போக்கமுடியாதவையாய்
பிணி பாவம் எல்லாம்	நோய்களுக்கு அடியான பாவங்களெல்லாம்
என்னை விட்டு அகன்றன	என்னை விட்டு நீங்கிப் போயின ;
சுரும்பு அமர்	வண்டுகள் பொருந்திய
சோலை சூழ்ந்த	சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
மா அரங்கம்	மாட்சிமை தங்கிய ஸ்ரீரங்கத்தை
கோயில் கொண்ட	இருப்பிடமாகக் கொண்டு வாழ்கிற
கரும்பினை	பரமபோக்யனை எம்பெருமானை
என் கண் இணை	எனது இரண்டு கண்களும்
கண்டு கொண்டு	பார்த்தவண்ணமாய்
களிக்கும் ஆறு ஏ	மகிழ்ச்சியடையும் விதம் என்னே! (என்று வியக்கிறார்.)

* * *—தம்மைவிட்டு ஒருகாலும் பிரிக்கக்கூடாமலிருந்த அரும்பிணி பாவமெல்லாம் அகன்றுபோன ஆச்சரியத்தினால் இரும்பனன்றுண்ட நீரும் போதரும் என்கிறார். இரும்பானது பழுக்கக் காய்ந்து நீரைக்குடித்தால் குடித்த நீரடங்கலும் இரும்பிலே சுவறிப்போமத்தனை யொழிய அந்த இரும்பில் நின்றும் வெளிப்படுத்தியெடுக்க முடியாதென்பது லோகாநுபவஸித்தமே யாகிலும், அந்த நீரும் அந்த இரும்பில் நின்று வெளிப்பட்டுவிடுமென்று நிச்சயிக்கலாம் ; ஏனென்றால், அனன்ற இரும்புபோன்ற என்னிடத்திலே தனித்துப் பிரித்துக் களைந்தொழிக்க வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடந்த அரும்பிணி பாவங்கள் வெளிப்பட்டனவன்றோ ; ஆதலால் இதுபோல் அதுவும் நேரலாம் என்கிறாராயிற்று.

அரும்பிணி பாவமெல்லாம் அகலவே, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே நித்யஸந்நிதிபண்ணி யிருக்கின்ற பரமபோக்யனான பெருமானைக் கண்ணாரக்கண்டு களிக்கப்பெற்றேனென்கிறார் பின்னடிகளில். தகாத விஷயங்களைக் கண்டு களித்த என் கண்கள் இன்று ஸ்வரூபாநுரூபமான விஷயத்தைக் கண்டு களிக்கப் பெற்றமை என்ன பாக்கியம்! என்று அதிசயப்படுகிறார். 13

காவியைவென்றகண்ணார் கலவியேகருதி* நாளும்
பாவியேனாகவெண்ணி அதனுள்ளேபழுத்தொழிந்தேன்*
தூவிசேரன்னமன்னும் சூழ்புனற்குடந்தையானை*
பாவியேன்பாவியாது பாவியேனாயினேனே. 14

காவியை	கருநெய்தல்மலரை
வென்ற	தோற்பித்த
கண்ணார்	கண்களையுடையரான மாதர்களினது
கலவியே	கலவியையே
கருதி	நினைத்துக்கொண்டு
நாளும்	அநாதிகாலமாக
பாவியேன் ஆக எண்ணி	மஹாபாபியாகும்படி மநோரதித்து
அதனுள்ளே	அந்தப் பாவப் படுகுழியிலேயே
பழுத்தொழிந்தேன்	பரிபக்குவனாய் விட்டேன் ;
தூவி சேர் அன்னம் மன்னும்	(அழகிய) சிறகையுடைய அன்னப்பறவைகள் பொருந்திவாழ்கிற
சூழ் புனல்	சுற்றிலும் ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான
குடந்தையானை	திருக்குடந்தைக்குத் தலைவனான எம்பெருமானை
பாவியேன்	பாவியான நான்
பாவியாது	சிந்தியாமல்
பாவியேன் ஆயினேன்	(மேலும்) மஹாபாபியானேன்.

* * *—இப்பாட்டில் "கரும்பினைக் கண்டுகொண்டு என் கண்ணிணை களிக்குமாறே" என்று ஆநந்த பரவசராய்ப் பேசினவர், ஐயோ! பழுதே பல பகலும் போயினவே யென்று கழிவிரக்கங்கொண்டு, கீழ் நாள்களெல்லாம் வாளாவிருந்தொழிந்து பாவியானேனே யென்று முடிமேல் மோதிக்கொள்ளுகிறார்.

"கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி,நீண்ட வப் பெரிய வாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே!" என்று ஈடுபடவேண்டிய திருக்கண்களை விட்டொழிந்து, பிளிச்சைக் கண்ணிகளையெல்லாம் காவியை வென்ற கண்ணாராக ப்ரமித்து அவர்களோடு கூடிவாழ்வதே பரம புருஷார்த்தமென்று கருதி, ஸுக்ருதலேசமும் பண்ணாத மஹா பாபியாவதற்கே வழிதேடி, (தசரதசக்ரவர்த்தி வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலே பழுத்தாற்போலவும், நம்மாழ்வார் "உனபாலே போற்சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்" என்று பகவத்குணங்களிலேயே பழுத்தாற்போலவும்) அந்தப் பாவங்களிலேயே பழுத்தொழிந்தேன் நான். பரமபோக்யமான திருக்குடந்தைமா நகரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளுகின்ற ஆராவமுதாழ்வாரைச் சிறிதாகிலும் நெஞ்சில் நினைத்திருந்தேனாகில் பாவங்கள் தொலையப் பெற்றிருப்பேன். அது செய்யாமையன்றோ படுபாவியானேனென்றாராயிற்று.

காவி—கருங்குவளைமலர். விஷயாந்தரங்களில் விரக்தரான இவர் 'காவியை வென்ற கண்ணார்' என்ற சொல்லாலே மாதர்களைக் குறித்தது கூடுமோ என்ன வேண்டா; அவர்களின் கலவியைக் கருதின காலத்திலிருந்த நினைவை அநுவாதம் செய்தபடி; எதிர்மறை யிலக்கணையாகவுமாம்; கவிமரபுக்கேற்ப, உலகில் வழங்குகிற சொல்லாலே குறித்தாராகவுமாம்.

தூவிசேரன்ன மன்னுங் குடந்தை—ஞானம் அநுட்டானம் ஆகிய இரண்டு சிறகுகளமைந்த 'ஹம்ஸர்' 'பரம ஹம்ஸர்' என்னும்படியான மஹான்கள் வாழுமிடமென்று ஸ்வாபதேசார்த்தங் கூறுவர். 14

முன்பொலாவிராவணன்றன் முதுமதிளிலங்கைவேவித்து*
அன்பினொடனுமன்வந்து ஆங்கடியிணைபணியநின்றாற்கு*
என்பெலாமுருகியுக்கிட்டு என்னுடைநெஞ்சமென்னும்*
அன்பினால்ஞானநீர்கொண்டாட்டுவ னடியனேனே. 15

முன்	முன்பொருகால்	நின்றாற்கு	நின்றபெருமானுக்கு
பொலா	பொல்லாதவனை	அடியனேன்	அடியேன்
இராவணன் தன்	இராவணனுடைய	என்பு எலாம்	எலும்பெல்லாம்
முது மதின் இலங்கை	வலியமதிள்களையுடைத்தான இலங்காபுரியை	உருகி	உருகி
வேவித்து	சுடுவித்து	உக்கிட்டு	இற்றுப்போய்
அனுமன்	சிறியதிருவடி	என்னுடை	என்னுடைய
அன்பினால் வந்து	மகிழ்ச்சியுடனே வந்து	நெஞ்சம் என்னும்	நெஞ்சென்று சொல்லப்படுகிற
ஆங்கு	கிஷ்கிந்தையிலே	அன்பினால்	ஆர்வத்தினால்
அடி இணை பணிய	உபயபாதங்களையும் தொழும்படியாக	ஞானம் நீர் கொண்டு ஆட்டுவன்	ஞானமாகிற தீர்த்தத்தைக் கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்வேன்.

* * *—எம்பெருமானை நீராட்டுதல் பூச்சூட்டுதல் முதலிய வழிபாடுகளால் நேராக உகப்பித்து உய்ந்தாள் யசோதைப்பிராட்டி; அவள் செய்தபடிகளை அநுகரித்துப்பேசி உய்ந்தார் பெரியாழ்வார்; இவ்வாழ்வார் தாமும் அங்ஙனே சில வழி

பாடுகள் செய்யப் பெறவேணுமென்று பாரித்து மானஸிகமாகவே நீராட்டுதலும் பூச்சூட்டுதலுஞ் செய்து மகிழ்கிறார் இப்பாட்டிலும் மேற்பாட்டிலும்.

எம்பெருமான் பரம ஸந்தோஷமாக எழுந்தருளியிருந்த ஒரு ஸமய விசேஷத்தை யெடுத்துரைத்து அந்த நிலைமையிலே நீராட்டங் கொண்டருளச் செய்கிறேனென்கிறார். பிராட்டி யிருக்குமிடத்தைத் தேடித் தெரிந்துவருமாறு ஸ்ரீராம பிரானால் நியமித்து விடுக்கப்பட்ட வானர முதலிகளிலே தலைவரான சிறிய திருவடி இலங்கையிலே வந்து கண்டு அப்பிராட்டி கையிலே "இத்தகையாலடையாள மீதவன் கை மோதிரமே" என்று ஸ்ரீராம நாமாங்கிதமான மோதிரத்தைக் கொடுத்து, சூடாமணியையும் பெற்று, 'எதிரிகளின் வலிமை எப்படிப்பட்டது? என்று பெருமாள் கேட்டால் அது தெரியாதென்று சொல்லவொண்ணாதாகை யால் அதையும் தெரிந்துகொண்டு செல்வோமென்று கருதி அதற்காகச் சில சேஷ்டிதங்களைச் செய்து தன்வாலில் நெருப்பாலே இலங்கையைச் சுடுவித்து "கண்டேன் சீதையை" என்று மீண்டுவந்து விண்ணப்பஞ் செய்த ஸமயத்திலே ஆனந்தக்கடலிலே ஆழ்ந்துகிடந்த பெருமாளுக்கு, அந்நிலையை நினைத்து ஈடுபட்டவனாகி, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமான ப்ரேமமே என்து நெஞ்சாக வடிவெடுத்திருப்பதனால் என்னுடைய நெஞ்சமென்னும் மன்பினால் ஞானமாகிற திருமஞ்சனத்தால் நீராட்டுவேன் என்கிறார். தீர்த்தத்திற்குப் பரிமள த்ரவ்யம் ஸம்ஸ்காரமாவதுபோல் இங்கு ஞான நீருக்கு அன்பு ஸம்ஸ்காரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் மானஸிகமான திருமஞ்சனத்தைச் சொன்னவாறு.

"முன்—அதுவுமொரு காலமே! என்று வயிறு பிடிக்கிறார்" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி உணரத்தக்கது.

பொலா—பொல்லா என்றபடி; தொகுத்தல். *சுரிகுழற் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசை யரக்கனாகையாலே பொல்லாதவன் என்று பொதுவிலே சொல்லலாமத்தனை யொழியப் பிரித்துப் பாசுரமிடப் போகாதென்க.

மாயமான்மாயச்செற்று மருதிறநடந்து*வையம்
தாயமாபரவைபொங்கத் தடவரைதிரித்து*வானோர்க்
கீயுமாலெம்பிரானார்க் கென்னுடைச்சொற்களென்னும்*
தூயமாமாலைகொண்டு சூட்டுவன்தொண்டனேனே. 16

மாயம்	மாயச்செய்கையையுடைய		(அமுதமெடுத்து)
மான்	மாரீசனாகிற மான்	வானோர்க்கு	தேவர்களுக்கு
மாய	முடியும்படி	ஈயும்	கொடுத்தவனையுமுள்ள
செற்று	கொன்றவனையும்	மால்	ஆச்ரிதவ்யாமோஹசாலியான
மருது	(இரட்டை) மருதமரங்கள்		
இற	முறிந்துவிழும்படி	எம் பிரானார்க்கு	எம்பெருமானுக்கு
நடந்து	நடைகற்றவனையும்	என்னுடை	என்னுடைய
வையம் தாய்	(த்ரிவிக்ரமனாகி) உலகங்களை யளந்துகொண்டவனையும்	சொற்கள் என்னும்	வாய்மொழிகளாகிற
அ	அப்படிப்பட்ட	தூய	பரிசுத்தமான
மா	பெரிதான	மா மாலை கொண்டு	சிறந்த மாலையைக் கொண்டு
பரவை	கடலானது		
பொங்க	பொங்கும்படியாக		
தட வரை	பெரிதான மந்தர பர்வதத்தை	தொண்டனேன்	அடியேன்
திரித்து	சுழலச்செய்து	சூட்டுவன்	சூட்டுவேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலே திருமஞ்சனம் பண்ணினார்; இப்பாட்டிலே திருமாலை சூட்டுகிறார். முன்னடிகளிலே எம்பெருமானுடைய நான்கு அவதாரங்களைக் குறிக்கிறார்; "மாயமான் மாயச்செற்று" என்றதனால் ஸ்ரீ ராமாவதாரம்; "மருதிற நடந்து" என்றதனால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரம். "வையம்தாய்" என்றதனால் திரிவிக்ரமாவதாரம். "அம்மா பரவைபொங்கத் தடவரை திரித்து வானோர்க்கியும்" என்றதனால் கூர்மாவதாரம்.

முன்பே விச்வாமித்ரருடைய யாகத்தில் மாரீசனை உயிர் மாய்த்திருக்க வேணும்; அப்போது விட்டிட்டதனாலன்றோ இப்போது இவ்வனர்த்தம் விளைக்க வந்தானென்று உயிர் மாயத் தொலைத்தானாயிற்று.

[மருதிற நடந்து] கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கும் காலத்தில் துன்பப் படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கண்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலையிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில் முன் நாரத சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவனென்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர். இந்தக் குபேர புத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால், வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வருந்தி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி நெடுங்காலஞ் சென்ற பின்பு திருமால் உங்களருகு அணுகுஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக் கிடந்தனரென்றும் சில புராணங்கள் கூறும். "பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை" என்று பெரியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

வையம் தாய்—'தாய்' என்றது தாவி யென்றபடி. "பாயோரடிவைத்ததன் கீழ்ப் பரவை நிலமெல்லாந் தாய்" என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. "அம்மா" என்பது அமா எனத் தொகுத்தலாயிற்று.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு எனது தமிழ்ப்பாசுரங்களாகிய தூயமா மாலைப்கொண்டு சூட்டினேனென்றாராயிற்று, ... 16

பேசினார்பிறவிநீத்தார் பேருளான்பெருமைபேசி*
ஏசினாருய்ந்துபோனாரென்பதிவ் வுலகின்வண்ணம்*
பேசினேனேசமாட்டேன் பேதையேன்பிறவிநீத்தற்கு*
ஆசையோபெரிதுகொள்க அலைகடல்வண்ணர்பாலே. 17

பேர் உளான்	திருப்பேர் நகரில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய	பேசி ஏசினார்	(அப்பெருமையைப்) பேசிப் பரிஹஸித்த சிசுபாலாதிகளும்
பெருமை பேசினார்	பெருமையை பேசினவர்கள்	உய்ந்து போனார்	உஜ்ஜீவித்தார்கள்,
பிறவி நீத்தார்	ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து முக்தரானார்கள்;	என்பது	என்று சொல்லுவது

இவ் உலகின் வண்ணம்	சாஸ்த்ரமர்யாதையாகும்;	பிறவி நீத்தற்கு	இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நீங்குதற்கு
பேதையேன்	அறிவுகேடனான நானோ வென்னில்,	அலை கடல் வண்ணர் பால்	அலையெறிகின்ற கடல் போன்ற நிறத்தனான எம்பெருமான் விஷயத்திலே
பேசினேன்	(அவன் பெருமையைப்) பேச வல்லவனோ?	ஆசையோ பெரிது	ஆதரமோ அதிகமாயிருக்கின்றது;
ஏச மாட்டேன்	(சிசுபாலாதிகளைப்போலே) ஏசவும்மாட்டேன்;	கொள்க	இதனை உணர்க.

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுகின்ற பக்தர்களும் நல்வீடு பெறுகிறார்கள்; அப்பெருமானை ஏசுகின்ற சிசுபாலாதிகளும் நல்வீடு பெறுகிறார்களென்று சாஸ்த்ரங்களினால் தெரிகின்றது; இவ்விரு வகுப்பிலும் எனக்கு அந்வயமில்லை; எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிவிலியான நான் என்ன பேசப்போகிறேன்; என்னால் பேசமுடியுமோ? முடியாததலால் * பேருளான் பெருமை பேசிப் பிறவி நீத்தாருடைய கோஷ்டியிலே அந்வயிக்கப் பெற்றிலேன் நான். இனி, சிசுபாலாதிகளைப்போலே ஏசி உய்ந்து போகலாமோ வென்னில், ஏசிப் பெறும் மோக்ஷம் எனக்கு வேண்டா; மோக்ஷம் போகாமல் நரகம்போனாலும் போகிறேன், எம்பெருமானை ஏசாதிருந்தேனாகில் போதும்; சிசுபாலாதிகளின் செயலும் எனக்கு வேண்டா; அவர்கள் பெற்றபேறும் எனக்குவேண்டா; ஆக இரண்டு வகையாலும் மோக்ஷம் பெறுவதற்கு ப்ராப்தியில்லையாயிற்று: ஆயினும், மோக்ஷம் பெறவேணுமென்கிற ஆசையோ அபாரமாகவுள்ளது; அவனுடைய வடிவழகு என்னைத் துவக்குகின்றது, என்செய்வேனென்கிறார்.

[பேருளாளன் பெருமைபேசினார் பிறவி நீத்தார்] 'அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி' என்று ப்ரஸித்திபெற்ற திருப்பேர் நகர் ஒன்றைச் சொன்னது மற்றெல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணம். திருப்பேர் முதலான திவ்யதேசங்களில் நித்ய ஸந்நிதிபண்ணியிருக்குமவனான எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுமவர்கள் உஜ்ஜீவித்தமைக்கு உதாரணம் காட்டவேணுமோ?

[ஏசினார் உய்ந்துபோனார்] 'ஏசினாரும்' என்று உம்மை தொக்கிருப்பதாகக் கொள்க. "கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றியுரலிடையாப்புமுண்டான் பாவிகாள் உங்களுக்கேச்சுக்கொலோ" என்று ஆண்டாள் வயிறெரிந்து பேசும்படியாக தூஷித்தவர்களில் தலைவனான சிசுபாலன் முதலானவர்கள் 'ஏசினார்' என்பதாற் கொள்ளப்படுவர்; வைகிறவனும் பேர் சொல்லி வையவேண்டியிருப்பதால் ஏதேனுமொரு படியாலே நம்முடைய திருநாமத்தைச் சொன்னானென்று கொண்டு எம்பெருமான் ஏசுகிறவர்களுக்கும் நற்கதி நல்குவதுண்டு. சிசுபாலனுக்கு மோக்ஷங்கிடைத்ததென்பதைப் பராசர மஹர்ஷி பகர்ந்துவைத்தார் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில். "கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும், சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன், திருவடிதாட்பாலடைந்த" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

என்பது இவ்வுலகின் வண்ணம்—லோகமென்கிற சொல்லால் சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிற வழக்கமுமுண்டு; "எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே" என்ற திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களிலும், "ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர வியாக்கியானங்களிலுங் காணலாம். ஆகவே இங்கு உலகின் வண்ணமென்று சாஸ்த்ரமர்யாதையைச் சொன்னபடி. (சாஸ்த்ரமறிந்த) உலகத்தவர்கள் சொல்லுவர்கள் என்று பொருள் கொண்டாலுங் கொள்ளலாம்.

பேசினேன்—எம்பெருமானுடைய பெருமையை நான் பேசினேனென்பதாகப் பொருள்படுவதன்று; 'ஆ! நாம் வெகு நன்றாகப் படித்துவிட்டோம்' என்றால், படிக்கவில்லையென்று பொருளாவது போல இங்கும் எதிர்மறையாகக் கொள்ளத்

தக்கது. எம்பெருமான் பெருமையைப் பேசவல்ல அதிகாரி நானோ என்று இழித்துச் சொல்லுகையில் திருவுள்ளம். இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் ;— உண்ணப்புக்கு மயிர்ப்பட்டு அழகிதாக உண்டேனென்னுமா போலே" என்பதாம். ஏசமாட்டேன்—ஏசிப் பெறக்கூடிய மோக்ஷம் வேண்டா என்றபடி.

மோக்ஷம் பெறுவ்தற்கு இரண்டு வழிகளே சாஸ்த்ரங்களிற் காண்கின்றன ; எம்பெருமானது பெருமைகளைப் பேசியாவது மோக்ஷம் பெறவேணும், சிசுபாலாதிகளைப்போலே ஏசியாவது மோக்ஷம் பெறவேணும் ; எனக்கோ பேசத் தெரியாது ; ஏசவோ இஷ்டமில்லை ; அந்தோ ! இழந்தேபோமித்தனையே. மோக்ஷம் பெறவேணுமென்கிற ஆசையோ அளவுகடந்திருக்கின்றது ! நான் செய்வதென் ? என்றதாயிற்று. 17

இளைப்பினையியக்கம்நீக்கி யிருந்துமுன்னிமையைக்கூட்டி *
அளப்பிலைம்புலனடக்கி அன்பவர்கண்ணேவைத்து *
துளக்கமில்சிந்தைசெய்து தோன்றலுஞ்சுடர்விட்டு ஆங்கே
விளக்கினைவிதியிற்காண்பார் மெய்ம்மையேகாண்கிற்பாரே. 18

இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி	க்லேசங்களினுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து	ஆங்கு	அந்த நிலைமையிலே
இருந்து	(ஓர் ஆஸனத்தில்) அசைவின்றியிருந்து	சுடர் விட்டு தோன்றலும்	ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோன்றுமளவிலே
முன் இமையை கூட்டி	மேல் இமையைக் (கீழிமையோடே) சேர்த்து	விளக்கினை	விளக்காகிய எம்பெருமானை
அளப்பு இல் ஐம்புலன் அடக்கி	அளவிறந்த பஞ்சேந்திரியங்களைப் பட்டிமேய வொட்டாதபடி தடைசெய்து	விதியின்	சாஸ்திரவிதிப்படியே
அவர் கண்	எம்பெருமான் விஷயத்திலே	காண்பார்	காணவேணுமென்றிருக்கிற உபாஸகர்கள்
துளக்கம் இல் சிந்தை செய்து அன்பு வைத்து	இடைவீடில்லாத ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபமான பக்தியைப்பண்ணி	மெய்ம்மையே	உள்ளபடியே
		காண்கிற்பாரே	காணவல்லவராவரோ ? (காணகில்லார் என்றபடி.)

* * *—எம்பெருமானை ஸ்வப்ரயத்நத்தால் காண விரும்புமவர்களின்விருப்பம் ஒருநாளும் கைகூடாதென்கிறார். இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி—இளைப்பாவது க்லேசம்; க்லேசமாவது ஐவகைப்படும் ; "அவித்யா அஸ்மிதா ராகத்வேஷாபிநிவேசா: க்லேசா:" என்று பாதஞ்சலதர்சனத்தில் சொல்லப்பட்டது ; அவித்யை யாவது அஜ்ஞாநம் ; அஸ்மிதையாவது அஹங்காரம். ராகமாவது இச்சாவிசேஷம் ; த்வேஷமாவது பகை ; அபிநிவேசமாவது மரணபயம். (என்று குஸுமாஞ்ஜலியில் விவரணம் செய்யப்பட்டுள்ளது.) ஆக இப்படிப்பட்ட க்லேசங்களின் ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து. [இருந்து] காற்றாடிபோலே எப்போதும் பறந்துகொண்டேயிருக்குமியல்வினர்க்கு ஓரிடத்தே இருப்பது அருமையாகும் ; அப்படிப்பட்ட அருந்தொழிலாகிய இருப்பைச் செய்து. [முன்னிமையைக்கூட்டி] ஒரு திக்கையும் நோக்காமல் தன் மூக்கின் நுனியையே நோக்கிக் கொண்டிருக்க வேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறபடி செய்து என்றவாறு. மேலிமையைக் கீழிமையோடு சேர்த்தலே இந்த நிலைமையாகும். [அளப்பில் ஐம்புலனடக்கி] அளவில்லாத விஷயாந்தரங்களிலே பட்டி மேயக்கூடிய பஞ்சேந்திரியங்களை உள் விஷயத்தோடே நிற்கும்படிசெய்து. [அன்பு அவர் கண்ணே வைத்துத் துளக்கமில் சிந்தைசெய்து] தைலதாரைபோலே அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநரூபமான பக்தியை பகவத்விஷயகமாகப் பண்ணி என்றவாறு. [ஆங்கே சுடர்விட்டுத்

தோன்றலும் இத்யாதி.] ஆகவிப்படிப்பட்ட முறையிலே ஜாஜ்வல்யமானமாய்க்கொண்டு தோன்றுகிற ஞானத்தாலே வேதவிளக்காகிய எம்பெருமானை சாஸ்திரங்களில் விதித்தபடியே உபாஸனைபண்ணி ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்று பெரு முயற்சி செய்பவர்கள் அவனை மெய்யாகக் காணமுடியுமோ? அப்பெருமான் தானே தனது நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தருளினால் காணலாமத்தனையொழிய *ஊன் வாட வுண்ணாதுயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து தாம் வாட வாடத் தவஞ்செய்கையாகிற ஸ்வப்ரயத்நங்களாலே அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கை எளிதோ? என்றதாயிற்று.

பெண்ணுலாஞ் சடையினானும் பிரமனுமுன்னைக் காண்பான், எண்ணிலா வூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப, விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருளை யீந்த" என்கிறபடியே பல்லூழியூழிகாலமாகத் தவம்புரிந்து வருந்தி நின்றவர்களெல்லாம் வெட்கப்பட்டு நிற்கும்படியாக ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் போல்வார் திறத்திலே பரம க்ருபைசெய்தருள்பவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு இணங்க இப்பாட்டுக்கு இங்ஙனே உரையிடுதல் மிகப்பொருந்தும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் இங்ஙனே விரிவாக உரையிட்டருளின பின், "அதவா, இப்படி யோகசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸித்துக் காண்பார்க்குக் காணலாமென்றுமாம்" என்கிற மற்றொரு நிர்வாஹமும் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது காண்க. 18

பிண்டியார்மண்டையேந்திப் பிறர்மனைதிரிதந்துண்ணும்*
முண்டியான்சாபந்தீர்த்த வொருவனூர்*உலகமேத்தும்
கண்டியூரரங்கம்மெய்யம் கச்சிபேர்மல்லையென்று
மண்டினார்*உய்யலல்லால் மற்றையார்க்குய்யலாமே? 19

பிண்டி ஆர் மண்டை ஏந்தி	உளுத்தபொடிகள் உதிருகிற தலையோட்டைக் கையிலேந்திக்கொண்டு	கண்டியூர்	திருக்கண்டியூரென்ன
		அரங்கம்	திருவரங்கமென்ன
		மெய்யம்	திருமெய்யமென்ன
பிறர் மனை	அயலாருடைய வீடுகளிலே	கச்சி	திருக்கச்சியென்ன
திரிதந்து	திரிந்து (பிச்சையெடுத்து)	பேர்	திருப்பேர்நகரென்ன
உண்ணும்	ஜீவித்த	மல்லை	திருக்கடன்மல்லையென்ன
முண்டியான்	மொட்டையாண்டியான ருத்ரனுடைய	என்று	ஆகிய இத்திருப்பதிகளைப் பேசிக்கொண்டு
சாபம்	ப்ரஹ்மஹத்திசாபத்தை	மண்டினார்	அவகாஹிக்குமவர்கள்
தீர்த்த	போக்கின		
ஒருவன்	அத்விதீயனான எம்பெருமானுடைய	உய்யல் அல்லால்	உஜ்ஜீவிக்கலாமத்தனையொழிய
ஊர்	திருப்பதிகளாய்	மற்றையார்க்கு	அல்லாதவர்களுக்கு
உலகம் ஏத்தும்	உலகத்தவர்களால் கொண்டாடப்பட்டனவாயு முள்ள	உய்யல் ஆமே	உஜ்ஜீவிக்கவழியுண்டோ? (இல்லை.)

***- எம்பெருமானுகந்தருளின திவ்ய தேசங்களிலெங்கும் "பதியே பரவித்தொழுந்தொண்டர்" என்னும்படியாக அவகாஹித்திருக்குமவர்கள் உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டேயல்லது அல்லாதவர்களுக்கு ஒருநாளும் உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லையென்கிறார். ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சையெடுக்க

வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையை விட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை அடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயண மூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்ற வரலாறு உணரத் தக்கது.

"உண்ணும் முண்டியான்" "உண்ணும் உண்டியான்" என்பன பாடபேதங்கள். "தாபஸவேஷத்தையுடைய ருத்ரன்" என்று வியாக்கியான வாக்கியங் காண்கையாலே 'முண்டியான்' என்றபாடம் அதற்குப் பொருந்தும். மோனையின்பத்திற்குச் சேர 'உண்டியான்' என்றபாடம் பொருந்தும். உண்டி—உணவு; பிச்சையெடுத்து உண்ணப்பட்ட உணவையுடையவன் என்றபடி.

கண்டியூர்—சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. மெய்யம்—பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. கச்சி—திருவெஃகாவில் நோக்கு; பள்ளி கொண்ட திருக்கோலமாயமைந்த திருப்பதிகளை முன்னும் பின்னும் பேசியிருக்கையாலே. பேர்—திருப்பேர் நகர்; அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி. மல்லை—தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான திருக்கடன்மல்லை.

"இனைப்பினையியக்கம் நீக்கி" என்ற கீழ்ப்பாட்டிற்படியே வீணாக க்லேசப்படாதே "காம்பறத் தலைசிரைத்து உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ், சோம்பரையுகத்திபோலுஞ் சூழ்புனலரங்கத்தானே!" என்கிறபடியே திவ்ய தேசாநுபவமே போதுபோக்காக இருப்பவர்கட்கே எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் அளவற்றிருக்குமென்றதாயிற்று. 19

வானவர்தங்கள்கோனும் மலர்மிசையயனும்*நாளும்
தேமலர்தூவியேத்தும் சேவடிச்செங்கண்மாலை*
மானவேற்கலியன்சொன்ன வண்டமிழ்மாலைநாலைந்தும்*
ஊனமதின்றிவல்லா ரொளிவிசும்பாள்வர்தாமே. 20

வானவர் தங்கள் கோனும்	தேவேந்திரனும்	மானம் வேல்	பெருமை தங்கிய வேற்படையை யுடையரான
மலர் மிசை அயனும்	பூவிற்பிறந்த பிரமனும்	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
நாளும்	நாள்தோறும்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
தே மலர் தூவி	தேன்மிக்க புஷ்பங்களைப் பணிமாறி	வண் தமிழ்	செந்தமிழினாலாகிய
ஏத்தும்	துதிக்கும்படியாகவுள்ள	மாலை நாலைந்தும்	இப்பாசுரமிருபதையும்
சே அடி	செவ்விய திருவடிகளையுடையனாய்	ஊனம் அது இன்றி	குறையொன்றுமில்லாமல்
செம் கண்	செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையனான	வல்லார் தாம்	கற்றுவல்லவர்கள்
மாலை	ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து,	ஒளி விசும்பு	பரமபதத்தை
		ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்.

***—தேவர்கட்கு இறைவனான இந்திரனும் திருநாபிக் கமலத்தில் தோன்றிய நான்முகக்கடவுளும் இடைவிடாது நன்மலர்களைப் பணிமாறித் துதிக்கப்பெற்றிருக்கின்ற செங்கண்மால் விஷயமாகக் கொற்றவேற்பரகாலன் கலியன்

சொன்ன இவ்விருபது பாசுரங்களையும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களை விரும்புதலாகிற ஊனமின்றியே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கற்று வல்லவர்கள் தெளிவிசும்பான திருநாட்டை ஆளப்பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

அடிவரவு:—விதி, காற்று, பாயிரும், கேட்க. இரும்பு, மூவர், இம்மை, வான், உள்ளம், சித்தம், தொண்டு, ஆவியை, இரும்பு, காவி, முன், மாய, பேசி, இளைப்பு, பிண்டி, வானவர், மின்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
திருக்குறுந்தாண்டகவுரை
முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.